

Arrest

nr. 296 487 van 30 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 november 2011 legt de verzoekende partij een verklaring af van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

1.3. Op 18 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van het wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.4. Op 21 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 3 mei 2012 wordt ten opzichte van de verzoekende partij een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 25 oktober 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar.

1.8. Op 5 december 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 93 379 van 12 december 2012 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.9. Op 27 december 2012 wordt het advies gevraagd van de procureur des Konings inzake een mogelijk schijnhuwelijk.

1.10. Op 7 januari 2013 wordt een aangifte gedaan voor het huwelijk van de verzoekende partij en haar partner, voorzien voor 9 februari 2013.

1.11. Op 17 januari 2013 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

1.12. Op 7 februari 2013 treedt de verzoekende partij in Albanië in het huwelijk met haar Belgische partner.

1.13. Op 12 juni 2013 geeft de procureur des Konings een gunstig advies inzake het huwelijk.

1.14. Op 8 juli 2013 wordt de verzoekende partij in België aangetroffen.

1.15. Op 27 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.16. Op 13 augustus 2013 wordt het eerste kind S.G. van de verzoekende partij en haar Belgische partner geboren.

1.17. Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

1.18. Op 28 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg.

1.19. Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omdat de verzoekende partij onder inreisverbod staat.

1.20. Op 27 mei 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.21. Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard.

1.22. Op 10 juli 2014 wordt ten opzichte van de verzoekende partij een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

1.23. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 13 januari 2015 wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel, wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.24. Op 17 juni 2015 wordt het tweede kind S.E. van de verzoekende partij en haar Belgische partner geboren.

1.25. Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 161 722 van 10 februari 2016 wordt dit beroep verworpen. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend, wordt door de Raad van State op 24 maart 2016 niet-toelaatbaar verklaard.

1.26. Op 3 februari 2016 wordt ten opzichte van de verzoekende partij tevens een inreisverbod genomen voor acht jaar. Op 21 februari 2016 dient de verzoekende partij een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, met name het versneld behandelen van de vordering tot schorsing die zij reeds had ingediend tegen het inreisverbod van 3 februari 2016.

1.27. Op 21 februari 2016 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

1.28. Bij arrest van de Raad nr. 162 697 van 24 februari 2016 wordt bepaald dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk is.

1.29. Bij arrest nr. 170 075 van 17 juni 2016 wordt het beroep tegen het inreisverbod van acht jaar, genomen op 3 februari 2016, verworpen. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend, wordt door de Raad van State op 24 augustus 2016 niet-toelaatbaar verklaard.

1.30. Op 22 oktober 2016 komt de verzoekende partij terug het Schengengrondgebied binnen.

1.31. Op 21 maart 2017 wordt de verzoekende partij aangetroffen tijdens een wegcontrole. Een administratief verslag vreemdelingencontrole word opgesteld.

1.32. Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 184 357 van 24 maart 2017 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.33. Op 27 maart 2017 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Albanië.

1.34. Op 21 november 2017 wordt het derde kind S.A. van de verzoekende partij en haar Belgische partner geboren.

1.35. Op 6 december 2021 bevindt de verzoekende partij zich terug in België en wordt zij opgesloten.

1.36. Op 10 januari 2022 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

1.37. Op 17 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische zoon.

1.38. Op 20 januari 2022 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.39. Op 20 januari 2022 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. nr. 272 254 van 4 mei 2022 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.40. Op 15 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen

voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 280 592 van 23 november 2022 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.41. Op 27 januari 2023 wordt de verzoekende partij opnieuw opgesloten.

1.42. Op 14 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische zoon.

1.43. Op 10 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

1.44. Op 24 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van voormelde wet gelet betrokkene sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 03.02.2016 voor een duur van 8 jaar, hetwelke aan betrokkene op betekend werd op 05.02.2016. Betrokkene ging in beroep tegen dit inreisverbod.

Dit beroep werd verworpen door de RvV op 17.06.2016 bij arrest 170 075;

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Hij werd gerepatrieerd op 21 februari 2016 en nog eens op 27.03.2017. Overeenkomstig de stempels in zijn paspoort probeerde hij terug Schengen binnen te reizen achtereenvolgens op 10.09.2017 en 22.04.2021, echter bij die gelegenheden werd hij onderschept. Uit het paspoort blijkt niet sinds wanneer hij dan wel terug succesvol Schengen is kunnen binnenreizen, betrokkene heeft daarvan geen bewijsstukken voorgelegd. Op 6.12.2021 was hij in elk geval terug, gezien hij toen werd opgesloten ten gevolge een aantal oude veroordelingen waarvoor de straf nog niet was uitgevoerd. In tussentijd werd betrokkene al eens terug in vrijheid gesteld, meer bepaald op 20.01.2022, en opnieuw opgesloten op 27.01.2023 tot heden ten gevolge van de veroordeling door de Correctionele rechtbank te Dendermonde dd. 10.01.2022 (vonnis in dossier). Het inreisverbod dd. 03.02.2016 bestaat wel degelijk nog en heeft bindende kracht gezien het werd betekend. Gezien de tussentijdse historie, is het ook duidelijk dat betrokkene het inreisverbod niet heeft opgevolgd;

Betrokkene kreeg het inreisverbod opgelegd omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Overwegende dat betrokkene bijkomend het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 10.02.2023 voor een duur van 3 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 11.02.2023.

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dd. 03.02.2016 heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 14.02.2023.

Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 03.02.2016, alsook dat van 11.02.2023;

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen: Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is hier geen sprake. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: de betrokkene en mevr. D.M. (...) hadden op 12.11.2011 een wettelijk samenwonen afgesloten. Aan betrokkene werd op 05.12.2012 een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Betrokkene werd op 17.01.2013 gerepatrieerd, waarna hij met mevrouw in februari 2013 in Albanië in het huwelijksbootje stapte. De gezamenlijke kinderen zijn geboren in augustus 2013, juni 2015 en november 2017. Betrokkene werd eveneens op 21.02.2016 en 27.03.2017 gerepatrieerd met bestemming Albanië. Sinds 05.02.2016 maakt hij het voorwerp uit van voormeld inreisverbod van 8 jaar. Eerder maakte hij reeds het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar. Bovendien verbleef hij tussen 24.06.2011 en 11.08.2011, tussen 14.01.2016 en 05.02.2016, tussen 06.12.2021 en 20.01.2022 en sinds 27.01.2023 in de gevangenis.

Er dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met de kinderen is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef, en dit louter door zijn eigen gedragingen. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen.

Het was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in onder meer de beslissing dd. 15.07.2022 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 280 592 dd. 23.11.2022, er kan heden dan ook dienstig naar dit arrest worden verwezen. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien geeft een huwelijk en het hebben van drie Belgische kinderen niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 3 minderjarige Belgische kinderen heeft S.G. (...) (RR(...)), S.E. (...) (RR. (...)) en S.A. (...) (RR. (...)). Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van de kinderen rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Wat de band met de kinderen betreft, en zoals reeds gesteld in de beslissing tot weigering van verblijf dd. 15.07.2022, dewelke door de RvV werd bevestigd, dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner kennelijk voor kinderen hebben

gekozen, op een moment dat betrokkene reeds een inreisverbod had gekregen. Betrokkene was immers reeds eerder het voorwerp van een inreisverbod, op 5.12.2012 genomen, met een geldigheidsduur van 3 jaar. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen.

Ter staving van de aanvraag en de afhankelijkheid van de kinderen tegenover betrokkene werden de volgende documenten voorgelegd:

- een toelichtende brief van de advocaat dd. 13.02.2022
- Kopie van het paspoort van de heer A.S. (...), mevrouw M.D.M. (...), en de kinderen G.S. (...), E.S. (...), A.S. (...) en L.D.M. (...);
- Foto's gezin;
- Schoolattesten kinderen.
- Zwangerschapsattest dd. 8 februari 2023;
- Medische/psychologische attesten en vonnissen jeugdrechtbank A.S. (...);
- Verklaring kwadrant dd. 17 januari 2023;
- Verklaring mutualiteit statuut chronische aandoening dd. 30 december 2022;
- Medische attesten en attest mutualiteit mevrouw;

De kinderen zijn intussen respectievelijk 9, 7 en 5 jaar oud. Zoals reeds gesteld kan er dienstig worden verwezen naar de beslissing dd. 15.07.2022 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 280 592 dd. 23.11.2022. In voormeld arrest 280 592 dd. 23.11.2022 wordt uitdrukkelijk ingegaan op de afhankelijkheidsrelatie en het gezinsleven van betrokkene, onder meer in punten 2.3.4 tot en met 2.3.6:

“2.3.4. Met betrekking tot de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kinderen, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn partner er van op de hoogte waren dat er een inreisverbod van kracht was ten aanzien van verzoeker, zodat zij dienden te weten dat ze, indien ze op dat ogenblik kinderen zouden hebben, hun gezinsleven mogelijk anders zouden moeten inrichten. De bestreden beslissing verwijst niet louter naar de situatie zoals die was vóór dat verzoekers kinderen kregen, maar wijst er op dat verzoekers zich er bewust van moesten zijn dat verzoeker, zolang een inreisverbod tegen hem van kracht was, niet dezelfde banden met zijn eventuele kinderen in België zou kunnen opbouwen als wanneer hij in België zou kunnen blijven. Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat de kinderen (op dat ogenblik respectievelijk acht, zeven en vier jaar oud) fysiek en affectief grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, te meer omdat verzoeker sedert 2011 regelmatig in de gevangenis verbleef en meermaals gerepatriëerd werd naar Albanië. De beslissing besluit hierom dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de moeder de voornaamste zorgdrager van de kinderen is geweest en ononderbroken ter beschikking stond voor de zorg over de kinderen. De beslissing vervolgt dat, wat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft, de moeder van de kinderen Belgische is en steeds in België gewoond heeft. Uit niets blijkt dat zij niet in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, waarbij zij ook kan gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden. Er blijkt ook dat zij reeds steun heeft verkregen van opvoedingsondersteunende diensten. De jongste zoon werd opgenomen in een (semi-) residentiële zorgeenheid. Er werd een diagnose spectrumstoornis gemaakt. De precieze reden voor zijn collocatie is onduidelijk; het zou gaan om RvV X - Pagina 31 agressief gedrag tegenover de andere broer. De beslissing motiveert dat het jongste kind intussen gepaste opvolging en hulp heeft gekregen, waardoor ook de oudste zoon is gestabiliseerd. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat de moeder van de kinderen omringd is door familie op wiens steun ze kan rekenen en dat de gegevens van de zaak aantonen dat het welzijn van de kinderen niet in het gedrang komt door de afwezigheid van verzoeker. De bestreden beslissing besluit dan ook dat niet is aangetoond dat verzoekers aanwezigheid noodzakelijk is voor het welzijn of de ontwikkeling van de kinderen. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoeker werd vrijgesteld uit de gevangenis sinds 20 januari 2022 en er wordt vermoed dat hij vanaf die datum bij het gezin woont. Wat betreft de bezoeken van de kinderen en hun moeder aan verzoeker en de contacten via sociale media tijdens de periode in Albanië, motiveert de beslissing dat dit niet wegneemt dat de moeder de voornaamste zorgdrager over de kinderen is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagelijkse basis, zodat aangenomen wordt dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is. Het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen wordt daarom laag ingeschat. Er wordt besloten dat voor het kind met het autismespectrumstoornis de contacten met verzoeker op dezelfde wijze kunnen worden verdergezet. De contacten met de kinderen kunnen op een alternatieve manier worden verdergezet in contact onderhouden via telefoon, sociale media en occasionele bezoeken. Verzoeker kan het gezin ook financieel steunen vanuit het buitenland. Tenslotte merkt de beslissing op dat het inreisverbod een tijdelijke duur heeft. De bestreden beslissing besluit dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn

vaderschap te kunnen opnemen. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de criteria zoals door het Hof van Justitie uiteengezet in het arrest “K.A.”, met name wie het gezag uitoefent over het kind, de financiële en affectieve last van het kind, de leeftijd van het kind en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie met de ouders, het evenwicht van het kind bij scheiding van een van de ouders. De Raad merkt dienaangaande op dat op dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat het de moeder is die voor het grootste deel zorgdrager is voor het kind en dat het risico op verstoring van het mentale en emotionele evenwicht van de kinderen laag wordt ingeschat. De contacten met verzoeker kunnen op dezelfde wijze worden verdergezet en verzoeker kan het gezin financieel steunen vanuit Albanië. Waar verzoeker verwijst naar het arrest “Chavez-Vilchez”, motiveert de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoekers echtgenote niet in staat zou zijn om voor de kinderen te zorgen, zoals zij in het verleden steeds heeft gedaan. Waar verzoekers verwijzen naar arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022, in de zaken C-451/19 en C-532/19 “Subdelegación del Gobierno en Toledo tegen XU en QP”, waarin werd geoordeeld dat er een vermoeden is van afhankelijkheid wanneer beide ouders duurzaam met hun kinderen samenwonen, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker gedurende de afgelopen jaren in de gevangenis heeft verbleven en in Albanië heeft verbleven. Verzoeker betwist niet dat hij pas sedert zijn vrijlating op 22 januari 2022 bij zijn gezin woont. De verwerende partij motiveert aldus uitgebreid dat het de moeder is die op zichzelf de zorg voor de kinderen heeft waargenomen en weerlegt aldus dat er een vermoeden van afhankelijkheid zou zijn tussen verzoeker en de kinderen. Waar verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat op verzoeker sinds 2012 een inreisverbod van toepassing is, zodat hij diende te weten dat hij een eventueel gezinsleven in België op een andere wijze zou moeten organiseren. Het huidige geldende inreisverbod werd in 2016 opgelegd om redenen van openbare orde. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat er sedertdien nieuwe elementen zijn in de evolutie van het gezinsleven, werd er op dat ogenblik een proportionaliteitsafweging gemaakt tussen verzoekers gezinsleven en het gevaar voor de openbare orde. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en is nog steeds van kracht. De huidige beslissing betreft geen verzoek om opheffing van het inreisverbod. De verwerende partij mocht er rekening mee houden dat verzoeker op de hoogte was van het precair karakter van zijn verblijf in België en dat de beleving van het gezinsleven in België onderhevig zou zijn aan ernstige - tijdelijke beperkingen, om reden van openbare orde omwille van verzoekers persoonlijke gedrag. Verzoeker kon RvV X - Pagina 32 er dan ook zomaar niet op rekenen dat zijn wens om het gezinsleven uit te oefenen op het Belgisch grondgebied door de verwerende partij zou worden gehonoreerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het gezinsleven heeft beoordeeld vanuit de afhankelijkheidsband, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in onder meer het arrest “K.A.” met betrekking tot artikel 20 van het VWEU.

2.3.5. Met betrekking tot het welzijn van de jongste zoon A. wijst verzoeker op het schrijven van zijn advocaat aan de verwerende partij op 11 januari 2022. Hierin werd gewezen op de ernstige gedragsproblemen en zijn plaatsing in een semi-residentiële zorgenheid te Brussel van 16 augustus 2021 tot 27 september 2021. Na die datum werd hij semi-residentieel verzorgd. De moeder zat in een traject van vrijwillige hulpverlening. De drie oudste kinderen werden bij de maternale grootouders geplaatst. Hij wijst er op dat de gedragsproblemen van A. zeer extreem en uitzonderlijk waren voor een vierjarig kind. Verzoeker voert aan dat uit een medisch attest van 9 maart 2022 blijkt dat de verzoeker wel aanwezig was en werd een stabilisering van het gezinsleven en de positie van de ouders en het kind geëvalueerd. Verzoeker betoogt dat hieruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker een kalmerende invloed heeft op het kind A.. De rapporten spreken vanaf dat ogenblik van een verbetering. A. bleef tot 4 maart 2022 ambulant opgevolgd, verzoeker meent dat er dus vanaf de vrijlating van verzoeker uit de gevangenis een positieve verbetering van de toestand van A. is. Verzoeker meent dan ook dat de sterkere band met de moeder niet is aangetoond en dat de stukken selectief werden gelezen. Verzoeker betoogt dat de afwezigheid van zijn gezin niet langer houdbaar was ondanks de dagelijkse contacten via telefoon en dat zijn gezin hem vier maal bezocht in Albanië. De ondersteuning in België en de contacten via internet, kunnen volgens hem de fysieke aanwezigheid bij zijn gezin niet vervangen. Hij betoogt dat het verblijfsrecht niet kan worden geweigerd omdat één functionerende ouder zou volstaan. Verzoeker meent dat wordt voorbij gegaan aan de redenering van het Hof van Justitie in de arresten “Chavez Vilchez” en “K.A.” en dat niet is aangetoond dat niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden van een werkelijke afhankelijkheidsrelatie. Het volstaat aldus verzoeker niet dat één ouder

in staat zou zijn om voor de kinderen in te staan opdat er geen sprake meer zou zijn van een afhankelijkheidsband. De verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen op dat bij het beoordelen van de afhankelijkheidsverhouding het relevant is wie het gezag over kind heeft en bij welke ouder de affectieve last van het kind ligt. Er moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat met het kind die derdelander is. De omstandigheid dat de andere ouder-Unieburger in staat is en bereid om de dagelijkse

daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet in het hoger belang van het kind rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico voor een evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de houder die onderdaan is van derdelander. De verwerende partij wijst er op dat verzoeker al vóór de geboorte van A. gerepatrieerd werd naar Albanië. Het kind heeft een Belgische moeder die instond voor de zorg van minderjarige kinderen. Zij beschikt over een arbeidsongeschiktheidsuitkering en zorgt financieel voor de kinderen.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een bijdrage heeft geleverd voor het gezin. Verzoeker beperkt zich tot een verklaring dat hij sinds zijn vrijlating januari 2022 terug met het gezin samenwoont en dat hierdoor meer stabiliteit is voor de kinderen. Specifiek wat betreft de gezondheidssituatie van A. motiveert de bestreden beslissing dat het kind sinds 2020 wordt opgevolgd door een neuroloog. Er werd een medicamenteuze behandeling opgestart en op 30 juni 2021 werd een hoogdringende maatregel gevorderd. A. werd door de jeugdrechter geplaatst in een semi-residentiële zorgseenheid te Brussel. Hij wordt opgevolgd door een kinderpsychiater en door de jeugdzorgseenheid Paika. A. krijgt onder meer muziektherapie en gaat naar het buitengewoon onderwijs. Het heeft enige tijd geduurd om de juiste diagnose te stellen, maar thans wordt A. opgevolgd door een professioneel team, er blijkt vooruitgang te zijn en het kind is gestabiliseerd. Waar de advocaat aanvoert dat de verbetering van A. enkel te danken is aan het feit dat verzoeker sedert januari 2022 met zijn gezin samenwoont, wordt dit niet ondersteund door stukken.

2.3.6. De Raad merkt op dat de aanvraag, die in functie van het kind A. werd ingediend, er uitdrukkelijk op wijst dat het gezin actueel beschikt over de noodzakelijk geachte professionele begeleiding. Er wordt ook op gewezen dat er opvang in de familie is. Derhalve heeft de verwerende partij de afhankelijkheidsrelatie onderzocht, zoals werd vereist door de interpretatie die het Hof van Justitie in het arrest "K.A." heeft gegeven. Uit de door de verzoeker voorgelegde stukken met betrekking tot de problematiek van A., blijkt niet dat de afwezigheid van verzoeker als vaderfiguur aan de oorzaak lag van RvV X - Pagina 33 de instabiliteit van A.. De verwerende partij merkt terecht op dat het kind is gestabiliseerd en gediagnosticeerd werd, zodat er thans gepaste begeleiding is. Uit de voorgelegde stukken en verslagen blijkt niet dat de vader mee betrokken wordt in de actuele zorg voor het kind. Dat de toestand van A. erop vooruit is gegaan sedert verzoeker terug bij het gezin zou wonen, is enkel een interpretatie van de stukken die verzoeker maakt in de uiteenzetting van het middel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind A. thans medisch en psychologisch wordt begeleid samen met de moeder, hetgeen heeft geleid tot een stabilisatie van de situatie. Nergens in de stukken wordt uitdrukkelijk verklaard dat de oorzaak lag aan de afwezigheid van verzoeker of dat het verzoekers aanwezigheid is die heeft geleid tot het herstel. Ook in de aanvullende documenten die door de verzoeker werden overgemaakt naar aanleiding van de zitting blijkt dat het de Belgische moeder is die op bezoek komt naar het centrum om therapie te volgen. Er is geen sprake van een contact met vader." Bij huidige aanvraag werden ook medische attesten en een attest van de mutualiteit op naam van betrokkene echtgenote en de moeder van de kinderen voorgelegd: hieruit blijkt dat mevrouw in juli 2022 omwille van een gynaecologische probleem werd geopereerd. Op 19.07.2022 mocht zij evenwel het ziekenhuis terug verlaten, nacontrole was niet nodig. Verder blijkt zij voor de maand december 2022 een uitkering te genieten van de Christelijke Mutualiteit. Het is niet duidelijk waarvoor zij deze uitkering precies ontvangt. Gelet op het attest van zwangerschap dd. 08.02.2023 is het redelijk te stellen dat mevrouw geen hinder meer ondervindt van het medische probleem waarvoor zij in juli 2022 medische zorgen behoeft. Gelet op de nieuwe zwangerschap van mevrouw, en zij er aldus samen met betrokkene voor heeft gekozen het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod én de nieuwe op 10.01.2022 uitgesproken veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 maanden (betrokkene verscheen ter zitting op 27.12.2021 in persoon, bijgestaan door een raadsman. Het koppel wist dus dat betrokkene mogelijks nog een straf boven het hoofd hing), is het redelijk te stellen dat mevrouw inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor deze gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt hiervoor bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus. Nu, hoe dan ook, meneer is opnieuw ononderbroken in detentie sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022; voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene.

In het verslag dd. 09.03.2022 van de kinder- en jeugdpsychiatrie staat het volgend te lezen: Moeder geeft aan dat de moeilijkheden ongeveer een jaar geleden begonnen zijn, maar kan hiervoor geen duidelijke aanleiding bedenken. Gezin: Moeder van Belgische origine; vader van Albanese origine. Vader verbleef van 2009 tot ongeveer 2017 in België. Hij werd tweemaal uitgewezen en kreeg vervolgens een inreisverbod. Bijgevolg stond moeder in de praktijk alleen in voor de zorg voor hun kinderen, gezien vader lange tijd in Albanië verbleef. Er is steeds telefonisch contact gebleven tussen vader en het gezin en het gezin ging meerdere keren op bezoek in Albanië. Tijdens de opname is vader wisselend aanwezig, wat

leidt tot veel onvoorspelbaarheid voor het gezin. A. (...) heeft twee oudere zussen, L. (...) (11 jaar) en H. (...) (6 jaar), en een oudere broer, G. (...) (8 jaar). L. (...) heeft een andere vader. Thuisstaal Nederlands (met moeder, maternale familie en meestal met vader) en In mindere mate Albanees (met vader en paternale familie, in geringe mate tussen ouders onderling)

Verder werd er ook een verklaring van de begeleidster van Kwadrant dd. 17 januari 2023 voorgelegd:

"A. (...) heeft uitermate nood aan een stabiele gezinssituatie waarbij zijn vader en moeder aanwezig zijn die hem een gestructureerd en veilig leefklimaat kunnen bieden. Dit in combinatie met bijzonder kleuteronderwijs type 3 en therapie. A. (...) is op 1/09/'22 gestart in GO! BuBao De Eekhoorn te Wemmel. Verder behoudt A. (...) medicamenteuze ondersteuning (abilify) wat op langere termijn aangewezen blijft. De thuisbegeleiding kon verder lopen tot december '22 maar diende afgerond te worden daar een maximumtermijn van 1 jaar mogelijk is.

1. Ouders omringen A. (...) met de best mogelijke zorgen. Ze zijn emotioneel betrokken op hem en op zijn broer en 2 zussen. De aanpak en omkadering die A. (...) nodig heeft, is echter zeer intens. Mama kan dit niet alleen, ze heeft zelf serieuze gezondheidsproblemen. Ze gaat tot het uiterste om te bieden wat nodig is, zowel op praktisch vlak (vervoer van de school naar huis), op financieel vlak (investeren in de therapie en thuisbegeleiding van A. (...), brandstof,) en vooral op pedagogisch vlak. Hierbij overlegt ze ook frequent met school. Het nodige bieden, overschrijdt echter haar gezondheidsgrenzen.

2. Papa kan van betekenis zijn en een belangrijke rol hebben voor A. (...) en de andere kinderen als hij fysiek aanwezig kan zijn en mama kan ondersteunen in de praktische en opvoedingstaken. Het is voor mij zeer duidelijk dat het waardevol is als papa in het gezin aanwezig kan zijn. Niet fysiek aanwezig zijn en contact enkel via multimedia is hierin verre van toereikend.

3. Het gezin heeft netwerk uitgebouwd in de zorg voor A. (...) en zal dit behouden [...].

4. Ik weet dat Al. (...) in de mogelijkheid is om te werken, om zijn gezin financieel te onderhouden. Hij toonde reeds goede inspanningen tot integratie en spreekt behoorlijk Nederlands. Geef hem kans om dit op een continue basis te ontwikkelen. Ik heb Al. (...) ervaren als bereid om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij.

5. A. (...) is gunstig geëvolueerd maar zijn problematiek is als ernstig en langdurig te omschrijven dus de komende jaren blijft stabiliteit in het gezin, in combinatie met aangepast onderwijs, therapie, medicamenteuze ondersteuning en pedagogische begeleiding een noodzaak. Beide ouders zijn hierin de belangrijkste steunpilaren voor A. (...)."

Zoals in het verslag dd. 09.03.2022 te lezen staat, slaagde het gezin er in in contact te blijven met elkaar tijdens betrokkenes afwezigheid en moeder in de praktijk steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen van de kinderen. De wisselende aanwezigheid van betrokkene leidt tot onvoorspelbaarheid voor het gezin. Dit laatste sluit aan bij het opgemerkte in de beslissing dd. 15.07.2022, meer bepaald dat de aanwezigheid van betrokkene het verschil niet zal maken voor het kind dat de diagnose van autismespectrumstoornis heeft gekregen. De aanwezigheid gaat de aandoening niet laten verdwijnen, wel integendeel, een aanwezigheid van de vader in het gezin kan evengoed een destabiliseerde factor zijn voor het kind. Het is immers niet gewoon van gezamenlijk met de vader te leven. Tot slot voor wat het attest van Kwadrant betreft dd. 17.01.2023, daarin wordt dan wel gesteld dat mevrouw het niet aan zou kunnen en zelf gezondheidsproblemen zou kennen, dat papa van betekenis kan zijn een belangrijke rol kan hebben als hij fysiek aanwezig zou kunnen zijn, dat hij als bereid wordt ervaren om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij en dat beide ouders de belangrijkste steunpilaren zijn voor A. (...). Echter, betrokkene en zijn echtgenote kozen er voor om opnieuw voor een kindje te gaan, mevrouw is heden zwanger. Zoals gesteld is het niet onredelijk aan te nemen in dat geval dat mevrouw haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie gevonden heeft voor haar gezin én aan gezinsuitbreiding te doen. Wat betrokkene betreft en de fysieke aanwezigheid die wordt aangeraden, dient opnieuw opgemerkt te worden dat betrokkene inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022, een veroordeling die louter en alleen het gevolg is van betrokkenes persoonlijke gedrag. Zoals ook in het verslag dd. 17.01.2023 te lezen staat heeft het gezin een netwerk uitgebouwd in de zorg voor A. (...), dit zal gelet op betrokkenes detentie des te meer nodig zijn. Opnieuw, ondanks wat de advocaat wil laten geloven kan er geen afhankelijkheid blijken van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van betrokkene, noch in omgekeerde zin. Voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene. De gezinsfoto's en het schoolattest dd. 23.01.2023 met betrekking tot S.E. (...), S.G. (...) en D.M.L. (...) doen daaraan geen afbreuk. Er kan uit deze stukken evenmin een afhankelijkheid blijken die huidige beslissing zou verhinderen.

Betrokkene dient gevolg te geven aan huidig bevel en aan het inreisverbod dd. 03.02.2016.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "(...)"

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "(...)"

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven, gezinsleven én het belang van het kind in aanmerking te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"

Artikel 8 EVRM bepaalt: "(...)"

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band

tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHMR, ontstaat de band tussen een kind en zijn ouder uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gul t. Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De natuurlijke gezinsband tussen ouder en kind wordt niet beëindigd door het feit dat de ouders (echt)scheiden met als gevolg dat het kind niet langer samenleeft met één van zijn ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Tussen ouders en kinderen is er dus quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

In casu is de sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn kinderen duidelijk. Verzoeker is vader van 3 Belgische kinderen van 9, 7 en 5 jaar oud. Zij woonden samen in Buggenhout totdat verzoeker terug naar de gevangenis werd gestuurd. Hij wordt in oktober 2023 ook vader van een 4e kindje (stuk 2).

Verzoekers kinderen zijn erg gehecht aan hun vader. Ze hebben een zeer sterke band.

Aan het bestaan van verzoekers gezinsleven met zijn minderjarige kinderen enerzijds en zijn echtgenote anderzijds, of aan de hechtheid hiervan, kan dan ook niet getwijfeld worden.

De bestreden beslissing herhaalt enkele punten van het arrest van uw Raad nr. 280 592 van 23 november 2022 met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie en het gezinsleven.

Verwerende partij geeft het volgende aan ten opzichte van de nieuwe zwangerschap van mevrouw:

“Gelet op het attest van zwangerschap dd. 08.02.2023 is het redelijk te stellen dat mevrouw geen hinder meer ondervindt van het medische probleem waarvoor zij in juli 2022 medische zorgen behoeft. Gelet op de nieuwe zwangerschap van mevrouw, en zij er aldus samen met betrokkene voor heeft gekozen het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod én de nieuwe op 10.01.2022 uitgesproken veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 maanden (betrokkene verscheen ter zitting op 27.12.2021 in persoon, bijgestaan door een raadsman. Het koppel wist dus dat betrokkene mogelijks nog een straf boven het hoofd hing), is het redelijk te stellen dat mevrouw inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor deze gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt hiervoor bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus. Nu, hoe dan ook, meneer is opnieuw ononderbroken in detentie sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022; voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene.

(...) Echter, betrokkene en zijn echtgenote kozen er voor om opnieuw voor een kindje te gaan, mevrouw is heden zwanger. Zoals gesteld is het niet onredelijk aan te nemen in dat geval dat mevrouw haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie gevonden heeft voor haar gezin én aan gezinsuitbreiding te doen.”
Zij insinueert ook opnieuw dat de aanwezigheid van de vader “leidt tot onvoorspelbaarheid voor het gezin.”

Zij gaat er dus opnieuw onterecht van uit dat er geen afhankelijkheidsrelatie is tussen verzoeker enerzijds en zijn echtgenote en kinderen anderzijds.

Echter, verzoeker was gedurende meer dan 4 jaar gescheiden van zijn echtgenote en kinderen. Zij hebben elkaar enorm gemist en hun diepste wens was om weer in België met elkaar herenigd te worden. Hoewel ze veel contact hadden via telefoon en Messenger en het gezin mijn cliënt regelmatig opzocht in Albanië, werden zowel mijn cliënt als zijn kinderen zeer ongelukkig door het gescheiden van elkaar leven.

De afwezigheid van hun vader heeft een erg negatieve impact (gehad) op de kinderen. De zonen, G. en A.S. (...), lijden het meest onder het gemis van hun vader. G. (...) vertoonde agressief en onvoorspelbaar gedrag, en was in begeleiding bij een orthopedagoog. Zijn gedrag is ondertussen gestabiliseerd. A. (...) vertoont ook nog steeds zeer ernstig gedragsproblemen en werd maandenlang opgenomen op de (semi-)residentiële zorgeenheid van PAika te Brussel. Hierna werd hij nog verder opgevolgd via thuisbegeleiding van Kwadrant .

Zoals tevens meegedeeld in de nieuwe aanvraag gezinshereniging (stuk 3), heeft de thuisbegeleidster het volgende aangegeven over A. (...) en de begeleiding die hij nodig heeft:

"In augustus '21 was een opname (met spoedprocedure) op de kinderpsychiatrische dienst PAIKA van het UZ Jette noodzakelijk voor hem. Ik verwijs naar het verslag van de dienst PAIKA die vanuit uitgebreid onderzoek en 7 maanden dagopname een diagnostisch bilan opmaakte van A. (...) met besluit: 'A. (...) is een 4-jarig jongetje met een ernstige gedrags-en emotionele problematiek waarbij trauma en hechtingsproblematiek een rol spelen. Het betreft geen autismespectrumstoornis'.

A. (...) heeft uitermate nood aan een stabiele gezinssituatie waarbij zijn vader en moeder aanwezig zijn die hem een gestructureerd en veilig leefklimaat kunnen bieden. Dit in combinatie met bijzonder kleuteronderwijs type 3 en therapie. A. (...) is op 1/9/'22 gestart in GO! BuBao De Eekhoorn te Wemmel. Verder behoudt A. (...) medicamenteuze ondersteuning (abilify) wat op langere termijn aangewezen blijft. De thuisbegeleiding kon verder lopen tot december '22 maar diende afgerond te worden daar een maximumtermijn van 1 jaar mogelijk is.

Mijn conclusies zijn:

1. Ouders omringen A. (...) met de best mogelijke zorgen. Ze zijn emotioneel betrokken op hem en op zijn broer en 2 zussen. De aanpak en omkadering die A. (...) nodig heeft, is echter zeer intens. Mama kan dit niet alleen, ze heeft zelf serieuze gezondheidsproblemen. Ze gaat tot het uiterste om te bieden wat nodig is, zowel op praktisch vlak (vervoer van de school naar huis), op financieel vlak (investeren in de therapie en thuisbegeleiding van A. (...), brandstof,...) en vooral op pedagogisch vlak. Hierbij overlegt ze ook frequent met school. Het nodige bieden, overschrijdt echter haar gezondheidsgrenzen.

2. Papa kan van betekenis zijn en een belangrijke rol hebben voor A. (...) en de andere kinderen als hij fysiek aanwezig kan zijn en mama kan ondersteunen in de praktische en opvoedingstaken. Het is voor mij zeer duidelijk dat het waardevol is als papa in het gezin aanwezig kan zijn. Niet fysiek aanwezig zijn en contact enkel via multimedia is hierin verre van toereikend.

3. Het gezin heeft netwerk uitgebouwd in de zorg voor A. (...) en zal dit behouden. Zoals een goede samenwerking met school, (de juf, de zorgcoördinator en de therapeute) en investeert in de opbouw van een opvolging door een nieuwe kinderpsychiater. Vanuit PAIKA was opvolging niet meer mogelijk. Ook is de familie positief betrokken. Dit alles is zeer belangrijk: it takes a village to raise a child! Maar de aanwezigheid en betrokkenheid van ouders kan hierdoor niet geminimaliseerd worden. Als een kind de mogelijkheid heeft om bij zijn beide ouders op te groeien, is dit een fundamenteel recht van het kind. Het is voor mij als thuisbegeleidster heel duidelijk dat A. (...) de nabijheid van zijn papa nodig heeft om verder gunstig te evolueren.

4. Ik weet dat Al. (...) in de mogelijkheid is om te werken, om zijn gezin financieel te onderhouden. Hij toonde reeds goede inspanningen tot integratie en spreekt behoorlijk Nederlands. Geef hem kans om dit op een continue basis te ontwikkelen. Ik heb Al. (...) ervaren als bereid om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij.

5. A. (...) is gunstig geëvolueerd maar zijn problematiek is als ernstig en langdurig te omschrijven dus de komende jaren blijft stabiliteit in het gezin, in combinatie met aangepast onderwijs, therapie, medicamenteuze ondersteuning en pedagogische begeleiding een noodzaak. Beide ouders zijn hierin de belangrijkste steunpilaren voor A. (...)."

De begeleidster geeft overduidelijk aan, in tegenstelling tot de insinuaties van verwerende partij, de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is om A. (...) structuur, steun en veiligheid te bieden om zijn gedrag onder controle te houden. Daarbij is zij van mening dat enkel zijn fysieke aanwezigheid belangrijk is, digitale communicatie is alles behalve toereikend.

A. (...) heeft dus een ernstige gedrags-en emotionele problematiek. Initieel werd hij gediagnosticeerd met autisme maar dat bleek foutief te zijn, nochtans gaat verwerende partij er nog steeds van uit dat hij autisme heeft. Hij ontving ook het 'statuut chronische aandoening' van de mutualiteit. Hieruit blijkt opnieuw duidelijk dat A. (...) een ernstige problematiek heeft.

Zoals ook in de brief van Kwadrant gelezen kan worden, kampt mevrouw D.M. (...) met gezondheidsproblemen, waardoor ze de opvoeding van haar kinderen, en zeker van A. (...), niet alleen aan kan (stuk 3). Ondertussen is mevrouw opnieuw zwanger van verzoeker (stuk 2). Bijgevolg zal zijn fysieke aanwezigheid nog meer van belang zijn in de toekomst.

Verwerende partij diende rekening te houden met de individuele omstandigheden van het gezin van verzoeker en te onderzoeken in hoeverre er beletselen bestaan voor verzoekers kinderen en echtgenote

om hun vader te bezoeken in Albanië, en of in de tussentijd indirecte contacten via internet en telefoon volstaan om de affectieve band te onderhouden evenals of dit in het belang van het kind is.
(...)

In casu is het duidelijk dat er ernstige hindernissen bestaan voor verzoekers kinderen en echtgenote om contact te onderhouden met hun vader/echtgenoot, gelet op de gedragsproblematieken van A. (...), hun nationaliteit, hun jonge leeftijden en gelet op het verbod om het Schengengebied te betreden tot 2026 en ook gelet op de nieuwe zwangerschap van mevrouw.

De beslissing van verwerende partij heeft een grote impact op het gezinsleven van verzoeker, zijn kinderen en zijn echtgenote.

Verwerende partij moest de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen en echtgenote, de problematieken binnen het gezin onderzoeken en meenemen in haar beoordeling, quod non. Zij heeft onvoldoende rekening gehouden met alle bovenstaande feitelijke omstandigheden in haar beoordeling en ging hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk.

Het beschermde privéleven omhelst daarnaast erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: "However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier al zeer lang verblijft. Hij is namelijk in 2009 toegekomen in België, heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd, is cultureel en economisch geïntegreerd, heeft hier een vrouw en 3 (bijna 4) Belgische kinderen, vrienden, kennissen, ...

De bestreden beslissing bevat onvoldoende motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven, en verwerende partij hiervan op de hoogte was, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in *Üner v. Nederland* stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54:

[...]

(...)

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In *Üner t. Nederland* zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de rechtspraak van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

[...]

Men moet zich de vraag stellen of deze inbreuk (namelijk het inreisverbod) noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het EHRM stelt dat, hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht uitmaakt,

er omstandigheden bestaan waar de uitwijzing van de betrokkene een schending van dit recht kan uitmaken (zie ondermeer de arresten Moustaquim; Beldjoudi v. France, 26 March 1992, Series A no.234-A; en Boultif). In het arrest Boultif ontwikkelde het Hof criteria om na te gaan of een uitwijzingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is tot het nagestreefde doel:

- De aard en ernst van de gepleegde feiten; - De duur van het verblijf van de verzoeker in het land van waaruit hij wordt teruggestuurd; - De verstreken tijd sinds de gepleegde feiten en het gedrag van de verzoeker gedurende die periode; - De nationaliteiten van de betrokken personen; - De familiale situatie van de verzoeker, zoals de lengte van het huwelijk, en andere factoren die effectiviteit van verzoekers familieleden; - Het feit of de partner van de verzoeker kennis had van de gepleegde feiten op het moment van het aanvangen van de relatie; - De aanwezigheid van kinderen, en desgevallend, hun leeftijd; - De ernst van de moeilijkheden waarmee de partner van de verzoeker geconfronteerd in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgewezen.

Uw Raad bevestigde deze criteria in een arrest nr. 197 311 van 22 december 2017 en stelde als volgt:

“3.12. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).”

In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.

In casu moet er dus rekening gehouden worden met het belang en welzijn van verzoekers kinderen en echtgenote en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker in België. Zoals uw Raad in hetzelfde arrest oordeelde volstaat het louter verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten niet om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen:

“3.7. [...] Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13

september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.”

Verzoeker heeft effectief enkele jaren geleden verschillende misstappen begaan, waarvoor hij zijn straf is aan het uitzitten. Verzoeker probeert ook op geen enkele manier zijn misstappen te minimaliseren. Echter, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, betekent dit geenszins dat verzoeker automatisch een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker heeft zijn leven gebeterd sinds het plegen van het laatste strafbare feit. Hij heeft nieuwe perspectieven gekregen en is erg gemotiveerd om voor zijn gezin zijn leven weer op de rails te zetten.

Gescheiden leven van zijn kinderen en een deel van hun opvoeding missen door zijn verblijf in de gevangenis en Albanië heeft zwaar gewogen op verzoeker en zijn gezin waardoor hij zijn uiterste best wil doen om nooit meer in dezelfde positie te belanden.

Al deze elementen dienden in rekening te worden gebracht door verwerende partij, quod non.

Verzoekers hierboven geschetste familie-, gezins- en privéleven weegt dan ook veel zwaarder door dan het belang voor de Staat hem verwijderd te zien. Er kan niet worden ingezien waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is. In het arrest Üner tegen Nederland vestigt het EHRM specifiek de aandacht op twee criteria, ontwikkeld in het arrest Boulif (Üner t. Nederland [GC], no. 46410/99, ECHR 2006-XII), namelijk het hoger belang van het kind en de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van herkomst.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

11

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich

voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Deze proportionaliteitstoets had conform de zogenaamde Boultif-criteria ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker sinds 2009 in België verblijft waardoor hij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, én over een gezinsleven beschikt met zijn vrouw en 3 (bijna 4) minderjarige kinderen met wie hij een bijzondere band heeft opgebouwd en voor wie het quasi onmogelijk zou zijn contact te onderhouden bij een verwijdering.

Zoals supra uiteengezet mag daarbij niet uit het oog worden verloren dat verzoekers zoon A. (...) met zware gedragsproblemen kampt en hierdoor gecolloqueerd wordt. Naast alle andere praktische en financiële aspecten vormt dit een ernstige belemmering van hun mogelijkheden om verzoeker te gaan bezoeken in Albanië.

De bestreden beslissing houdt daarenboven geen enkele rekening met het hoger belang van de kinderen van verzoeker. De bestreden beslissing vermeldt niets met betrekking tot de leeftijd van zijn kinderen en de kwetsbare positie waarin zij zich bevinden. Nochtans wordt er aan deze gezinsband niet getwijfeld in de bestreden beslissing.

Het belang van ieder kind dat door de bestreden beslissing geraakt wordt dient een essentiële overweging te vormen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In casu gaat het over verzoekers kinderen van 9, 7 en 5 jaar oud, die verder zullen moeten opgroeien zonder hun vader en de manier waarop zij geraakt zullen worden door de beslissing. Hiermee werd nauwelijks rekening gehouden door verwerende partij.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

12

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat "overeenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen."

Overweging 24 voegt hieraan toe: "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend."

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have

13

his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

2 Committee on the Rights of the Children, ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’, 29 mei 2013.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, *Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands*, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Zeer recent heeft het EHRM in het arrest *Unuane t. Verenigd Koninkrijk* met unanimiteit bepaald dat de deportatie van een Nigeriaanse man met een strafblad een schending inhield van artikel 8 EVRM. De deportatie was een onevenredige inmenging in zijn gezinsleven omdat het hem van zijn kinderen scheidde. Er werd geen billijk evenwicht gevonden tussen het hoger belang van de kinderen van verzoeker en de vrees voor de openbare orde (*EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk*, 24 november 2020, nr. 80343/17):

“87. That being said, the Court has tended to consider the seriousness of a crime in the context of the balancing exercise under Article 8 of the Convention not merely by reference to the length of the sentence imposed but rather by reference to the nature and circumstances of the particular criminal offence or offences committed by the applicant in question and their impact on society as a whole. In that context, the Court has consistently treated crimes of violence and drug-related offences as being at the most serious end of the criminal spectrum (see, for example, Maslov, cited above, § 85; A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 40, 12 January 2010; Dalia v. France, 19 February 1998, § 54, Reports of Judgments and Decisions 1998 I; and Baghli v. France, no. 34374/97, § 48, ECHR 1999 VIII but see also Lukic v Germany, no. 25021/08, 20 September 2011 involving multiple convictions for fraud). In any event, the fact that the offence committed by an applicant was at the more serious end of the criminal spectrum is not in and of itself determinative of the case. Rather, it is just one factor which has to be weighed in the balance, together with the other criteria which emerge from the judgments in Boultif and Üner.

88. In the present case the Upper Tribunal did weigh those other criteria in the balance, albeit exclusively with reference to the applicant's partner. After all, having concluded that they had no hesitation in saying that it would be in the best interests of the children to remain in the United Kingdom with both of their parents and that it would be “unduly harsh” to separate them, they allowed his partner's appeal and those of the minor children including under Article 8 of the Convention. Although many of the factors relevant to applicant's partner's appeal were essentially the same as those relevant to his own, his appeal was dismissed on the sole basis there were no “very compelling circumstances” over and above those which had applied in respect of his partner.

89. In the Court's view, this conclusion is not reconcilable with Article 8 of the Convention. The Upper Tribunal itself acknowledged the strength of the applicant's ties to his partner and children, all of whom would stay in the United Kingdom. It also acknowledged that his partner and children needed him, and this need for parental support was particularly acute in the case of D on account of his medical condition and forthcoming surgery. Finally, it accepted that it was in the best interests of the children for him to remain in the United Kingdom, a factor which, according to the Court's case-law, must be accorded significant weight (see Krasniqi v. Austria, no. 41697/12, § 47 25 April 2017). Having regard to these careful and detailed findings by the Upper Tribunal, which must carry significant weight in the overall assessment of proportionality, the Court considers that in the circumstances of the present case the seriousness of the particular offence(s) committed by the applicant was not of a nature or degree capable of outweighing the best interests of the children so as to justify his expulsion. It therefore considers that the applicant's deportation was disproportionate to the legitimate aim pursued and as such was not “necessary in a democratic society”.

Er werd in casu op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op verzoekers 3 kinderen. De bestreden beslissing stelt louter op algemene wijze dat de bijzondere plaats van het hoger belang en welzijn van het kind het niet onmogelijk maakt rekening te houden met andere belangen.

Zeker in het geval van verzoekers zoon A. (...) moet er speciale aandacht geschonken worden aan de aanwezigheid van zijn vader om stabiliteit en structuur in zijn leven te creëren. A. (...) wordt zelf ook adequaat behandeld in België dankzij een medisch zorgnetwerk dat voor hem werd opgezet.

De enorme weerslag van de bestreden beslissing op verzoekers kinderen is overduidelijk. Wanneer verzoeker van het grondgebied verwijderd zullen zijn kinderen verder moeten opgroeien zonder hun vader nu hij het voorwerp uitmaakt van een verbod het Schengengebied te betreden gedurende 3 jaar. Zijn kinderen zullen hun mannelijk rolmodel verliezen, zonder degelijk te kunnen begrijpen waarom verzoeker verdwijnt. Daarbij zullen de bestaande banden tussen hen volledig worden verbroken, en wordt hun de mogelijkheid ontzegd om hun hechte band verder uit te bouwen. Zoals supra aangetoond zal niet alleen hun recht om niet van de ouders te worden gescheiden worden aangetast, maar ook hun recht om rechtstreeks persoonlijk contact met verzoeker te onderhouden, nu dit zeer moeilijk zo niet onmogelijk blijkt (zie supra).

Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, en de weerslag van de beslissing op de kinderen. Zij is bovendien op de hoogte van de uitzonderlijke situatie van A. (...) maar minimaliseert deze situatie volledig in de bestreden beslissing. Het onderzoek van verwerende partij was dan ook uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had terdege rekening moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, quod non.

De bestreden beslissing schendt daardoor niet enkel artikel 8 EVRM, maar ook artikel 24 van het Handvest, door geen rekening te houden met het belang van het kind, en het bestaande gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen onvoldoende in rekening te brengen.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, bij haar besluit om verzoeker van het grondgebied te verwijderen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en de specifieke situatie waarmee het gezin kampt.

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor een zeer lange tijd zijn 3 minderjarige kinderen en echtgenote niet meer kan zien. De gevolgen van de afwezigheid van verzoeker hebben al reeds voor ernstige problemen binnen verzoekers gezin gezorgd, met name de gedragsproblemen van G. en A.(...). Bovendien zal verzoeker vader worden van een 4e kindje in oktober 2023. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door nauwelijks rekening te houden met verzoekers gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Op basis van de Boultif-criteria kan onmogelijk besloten worden dat verzoekers verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving. Verzoeker is het einde van zijn straf aan het uitzitten. Verzoeker heeft 3 kinderen en een echtgenote met de Belgische nationaliteit, die momenteel ernstige moeilijkheden zouden kennen om hun vader/echtgenoot te bezoeken in Albanië. Daarnaast werd tegen verzoeker een nieuw inreisverbod van 3 jaar uitgevaardigd, waardoor de band gedurende jaren vanop afstand zou moeten worden opgebouwd.

Verwerende partij heeft bijgevolg ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw.

Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend

genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing *in casu* is zowel in feite als in rechte afdoende gemotiveerd. De Raad merkt op dat de beslissing is genomen met toepassing van twee onderscheiden rechtsgronden, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 3 februari 2016 voor een duur van acht jaar, hetgeen noch is opgeschort noch is opgeheven. Eveneens wordt gemotiveerd dat het beroep tegen dit inreisverbod verworpen werd door de Raad op 17 juni 2016 bij arrest nr. 170 075. Er wordt op gewezen dat niet blijkt dat de verzoekende partij het Belgische grondgebied gedurende acht jaar verlaten heeft, dat zij op 21 februari 2016 en nog eens op 27 maart 2017 werd gerepatrieerd, dat zij in elk geval op 6 december 2021 terug in België was, gezien zij toen werd opgesloten ten gevolge van een aantal oude veroordelingen waarvoor de straf nog niet was uitgevoerd, dat de verzoekende partij in vrijheid werd gesteld op 20 januari 2022 en opnieuw werd opgesloten op 27 januari 2023 tot heden ten gevolge van de veroordeling van 10 januari 2022, dat het inreisverbod van 3 februari 2016 nog bestaat en bindende kracht heeft, dat het duidelijk is dat de verzoekende partij het inreisverbod niet heeft opgevolgd, dat zij opgelegd kreeg omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, dat de verzoekende partij bijkomend het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar genomen op 10 februari 2023.

Daarnaast wordt gemotiveerd dat het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K.A.) de praktijk in beginsel toegelaten acht waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, mits is onderzocht of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger, dat gezien het inreisverbod nog steeds van toepassing is, de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging niet in overweging mocht genomen hebben en niet zijn overgegaan tot het afleveren van een bijlage 19ter op 14 februari 2023, dat aldus gevolg dient gegeven te worden aan het inreisverbod van 3 februari 2016 en dat van 11 (lees: 10) februari 2023.

Vervolgens motiveert de verwerende partij dat zij rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij toelicht waarom zij meent dat de erin vermelde elementen het bevel niet in de weg staan. Betreffende het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind wordt gemotiveerd in het licht van voormelde bepaling en van artikel 8 van het EVRM – waarbij de verwerende partij erop wijst dat zij sinds 12 november 2011 wettelijk samenwonend is met mevrouw D.M., dat haar een jaar later een inreisverbod werd opgelegd voor drie jaar, dat zij op 17 januari 2013 werd gerepatrieerd naar Albanië waar zij huwde met mevrouw, dat de drie gemeenschappelijke kinderen werden geboren in 2013, 2015 en 2017, dat de verzoekende partij ook in 2016 en 2017 werd gerepatrieerd naar Albanië, dat zij sinds 5 (lees: 3) februari 2016 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, dat zij tussen 24 juni en 11 augustus 2011, tussen 14 januari en 5 februari 2016, tussen 6 december 2021 en 20 januari 2022 en sinds 27 januari 2023 in de gevangenis verbleef, dat het gezinsleven met kinderen is ontstaan toen de verzoekende partij reeds onder inreisverbod stond en zij diende te weten dat zij onregelmatig alhier verbleef en aldus moet geweten hebben dat het gezinsleven er mogelijk anders zou

uitzien, dat kiezen voor kinderen terwijl zij onder inreisverbod staat, het gezin daarvan de consequenties moet dragen, dat het stichten van het gezin al van het begin precair was en bovendien een huwelijk en Belgische kinderen niet automatisch recht op een verblijf geeft – en verwezen naar de uitvoerige bespreking in arrest nr. 280 592 van 23 november 2022 van de Raad.

Daarnaast wordt ook gewezen op het arrest K.A. en wordt zeer uitgebreid onderzocht en gemotiveerd of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en kinderen dat deze verhouding kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend en besloten dat uit de elementen van het dossier en de voorliggende stukken geen afhankelijkheid kan blijken die de bestreden beslissing in de weg staat, waardoor de verzoekende partij gevolg moet geven aan het bestreden bevel en aan het inreisverbod van 3 februari 2016.

Deze uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht.

De verzoekende partij maakt geen gewag van gezondheidsproblemen, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt wel melding van het gezinsleven en het hoger belang van haar minderjarige kinderen.

2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM.

2.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.7. In deze zaak beroept de verzoekende partij zich onder meer op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij betoogt dat *in casu* de sterke afhankelijke gezinsband tussen haar en haar kinderen duidelijk is, dat zij de vader is van drie Belgische kinderen van negen, zeven en vijf jaar oud, dat zij samenwoonden in Buggenhout totdat zij naar de gevangenis werd gestuurd, dat zij in oktober 2023 ook vader wordt van een vierde kindje, dat de kinderen gehecht zijn aan hun vader en een zeer sterke band hebben, dat aan het bestaan van het gezinsleven met haar minderjarige kinderen enerzijds, en met haar echtgenote anderzijds, of de hechtheid hiervan, dan ook niet kan getwijfeld worden.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen wordt in de bestreden beslissing echter niet betwist.

2.8. De verzoekende partij werd, blijkens de stukken van het administratief dossier, nooit toegelaten tot een verblijf in het Rijk.

In voorliggende zaak betreft het aldus een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zodat de verzoekende partij geenszins ernstig gewag kan maken van een inmenging en geenszins dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM betreffende een inmenging in het gezinsleven.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nooit enig legaal niet-precair verblijf gekend heeft in België. *In casu* betreft het dan ook geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Om deze reden blijkt ook niet dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren over – en dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar – de arresten “Boultif en Üner” van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

2.9. Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing, de verzoekende partij op 5 december 2012 een inreisverbod werd opgelegd, dat zij op 17 januari 2013 werd gerepatrieerd en in februari 2013 in Albanië gehuwd is, dat de gemeenschappelijke kinderen geboren zijn in 2013, 2015 en 2017, dat zij sinds 3 februari 2016 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van acht jaar, dat zij tussen 24 juni en 11 augustus 2011, tussen 14 januari en 5 februari 2016, tussen 6 december 2021 en 20 januari 2022 en sinds 27 januari 2023 in de gevangenis heeft verbleven, dat het gezinsleven met de kinderen is ontstaan op een moment dat de verzoekende partij reeds onder inreisverbod stond en zij zich dus bewust was of diende te zijn van het feit dat zij onregelmatig in België verbleef, en dit louter door eigen gedragingen, dat zij en haar partner moeten beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijk anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin, dat kiezen voor

kinderen, wetende dat zij onder inreisverbod staat, men als gezin daarvan de consequenties moet dragen, dat het duidelijk was dat zolang het inreisverbod van kracht is, er geen mogelijkheid is tot toegang of verblijf in de Schengenzone, dat de verzoekende partij en de referentiepersoon er niet onwetend van konden zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door haar gedrag en het ten gevolge daarvan opgelegde inreisverbod en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was.

Het komt dus aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er in haar geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil zij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

2.10. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij een partner en minderjarig kinderen heeft in België, noch het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met voormelde personen.

In het kader van de belangenafweging en het onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en kinderen wordt vooreerst gewezen op de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd om de afhankelijkheid van haar kinderen ten aanzien van haar te staven – dit in het licht van haar aanvraag gezinshereniging – en vervolgens gesteld dat de kinderen respectievelijk negen, zeven en vijf jaar oud zijn. Vervolgens wordt betreffende de afhankelijkheidsrelatie en het gezinsleven verwezen naar en geciteerd uit het arrest nr. 280 592 van 23 november 2022 van de Raad. Hierin wordt erop gewezen, zoals blijkt uit de *in casu* bestreden beslissing, dat de verwerende partij in de beslissing van 15 juli 2022, motiveerde betreffende de afhankelijkheidsverhouding *“dat de kinderen (op dat ogenblik respectievelijk acht, zeven en vier jaar oud) fysiek en affectief grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, te meer omdat verzoeker sedert 2011 regelmatig in de gevangenis verbleef en meermaals gerepatriëerd werd naar Albanië”, “dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de moeder de voornaamste zorgdrager van de kinderen is geweest en ononderbroken ter beschikking stond voor de zorg over de kinderen”, “dat, wat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft, de moeder van de kinderen Belgische is en steeds in België gewoond heeft”, dat uit niets blijkt dat “zij niet in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, waarbij zij ook kan gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden”, “dat zij reeds steun heeft verkregen van opvoedingsondersteunende diensten”, dat de “jongste zoon werd opgenomen in een (semi-) residentiële zorgeenheid”; er “een diagnose autismespectrumstoornis (werd) gemaakt”, dat de “precieze reden voor zijn collocatie (...) onduidelijk (is); het zou gaan om agressief gedrag tegenover de andere broer”, “dat het jongste kind intussen gepaste opvolging en hulp heeft gekregen, waardoor ook de oudste zoon is gestabiliseerd”, “dat de moeder van de kinderen omringd is door familie op wiens steun ze kan rekenen en dat de gegevens van de zaak aantonen dat het welzijn van de kinderen niet in het gedrang komt door de afwezigheid van verzoeker”, “dat niet is aangetoond dat verzoekers aanwezigheid noodzakelijk is voor het welzijn of de ontwikkeling van de kinderen”, “dat verzoeker werd vrijgesteld uit de gevangenis sinds 20 januari 2022 en er wordt vermoed dat hij vanaf die datum bij het gezin woont”, dat “(w)at betreft de bezoeken van de kinderen en hun moeder aan verzoeker en de contacten via sociale media tijdens de periode in Albanië, (...) dit niet wegneemt dat de moeder de voornaamste zorgdrager over de kinderen is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagelijkse basis, zodat aangenomen wordt dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is”, dat “(h)et risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen (...) daarom laag (wordt) ingeschat”, “dat voor het kind met het autismespectrumstoornis de contacten met verzoeker op dezelfde wijze kunnen worden verdergezet”, dat “(d)e contacten met de kinderen (...) op een alternatieve manier (kunnen) worden verdergezet in contact onderhouden via telefoon, sociale media en occasionele bezoeken”, dat “(v)erzoeker (...) het gezin ook financieel (kan) steunen vanuit het buitenland”, “dat het inreisverbod een tijdelijke duur heeft”, “dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen”. In voormeld arrest stelt de Raad ook vast, zoals gemotiveerd wordt in de *in casu* bestreden beslissing, dat de contacten met de verzoekende partij op dezelfde wijze kunnen worden verdergezet en de verzoekende partij het gezin financieel kan steunen vanuit Albanië, dat niet blijkt dat haar echtgenote niet in staat zou zijn om voor de kinderen te zorgen, zoals zij in het verleden steeds heeft gedaan, dat ook blijkt dat de verzoekende partij gedurende de afgelopen jaren in de gevangenis en in Albanië heeft verbleven, dat zij pas sinds de vrijlating op 22 januari 2022 bij het gezin woont, dat het de moeder is die op zichzelf de zorg voor de kinderen heeft waargenomen, zodat er geen sprake is van een vermoeden van afhankelijkheid, dat het huidige inreisverbod werd opgelegd in 2016 om redenen van openbare orde, dat op dat ogenblik reeds een proportionaliteitsafweging werd gemaakt tussen het gezinsleven en het gevaar voor de openbare orde, dat het inreisverbod nog van kracht is en*

de beslissing van 15 juli 2022 geen verzoek om opheffing van het inreisverbod betreft, dat de verwerende partij er rekening mee mocht houden dat de verzoekende partij op de hoogte was van het precair karakter van haar verblijf in België en dat de beleving van haar gezinsleven onderhevig zou zijn aan ernstige tijdelijke beperkingen om redenen van openbare orde omwille van haar persoonlijk gedrag, dat zij er dan ook niet zomaar op kon rekenen dat haar wens om haar gezinsleven op het Belgische grondgebied uit te oefenen door de verwerende partij zou worden gehonoreerd. In de bestreden beslissing wordt verder geciteerd uit voormeld arrest van de Raad, waar de Raad betreffende het welzijn van de jongste zoon A. stelt dat de verzoekende partij hierop had gewezen in een schrijven van haar advocaat, dat hierin gewezen werd op ernstige gedragsproblemen en zijn plaatsing in een semi-residentiële zorgenheid van 16 augustus tot 27 september 2021, dat hij na die datum semi-residentieel werd verzorgd, dat de moeder in een traject van vrijwillige hulpverlening zat, dat de drie oudste kinderen bij de maternale grootouders werden geplaatst, dat de verzoekende partij erop wijst dat de gedragsproblemen van A. zeer extreem en uitzonderlijk waren voor een vierjarig kind, dat uit een medisch attest van 9 maart 2022 blijkt dat zij wel aanwezig was en een stabilisering van het gezinsleven en de positie van de ouders en het kind geëvalueerd werd, dat de verzoekende partij betoogt dat hieruit blijkt dat haar aanwezigheid een kalmerende invloed heeft op het kind, dat de rapporten vanaf dat ogenblik spreken van een verbetering, dat A. tot 4 maart 2022 ambulant werd opgevolgd, dat de verzoekende partij meent dat er vanaf de vrijlating een positieve verbetering is van de toestand van A., dat dan ook een sterkere band met de moeder niet is aangetoond en de stukken selectief worden gelezen, dat de afwezigheid van haar gezin niet langer houdbaar was ondanks de dagelijkse contacten via telefoon en dat haar gezin haar viermaal bezocht in Albanië, dat de ondersteuning in België en de contacten via internet, de fysieke aanwezigheid bij haar gezin niet kunnen vervangen, dat het verblijfsrecht niet kan geweigerd worden omdat één functionerende ouder zou volstaan, dat het niet volstaat dat één ouder in staat zou zijn voor de kinderen in te staan opdat er geen sprake meer zou zijn van een afhankelijkheidsband. Vervolgens gaat de Raad in voormeld arrest in op de nota met opmerkingen ingediend in die zaak, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, en stelt hij dat de verwerende partij opmerkt *“dat bij het beoordelen van de afhankelijkheidsverhouding het relevant is wie het gezag over kind heeft en bij welke ouder de affectieve last van het kind ligt. Er moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat met het kind die derdelander is. De omstandigheid dat de andere ouder-Unieburger in staat is en bereid om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet in het hoger belang van het kind rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico voor een evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de houder die onderdaan is van derdelander. De verwerende partij wijst er op dat verzoeker al vóór de geboorte van A. gerepatrieerd werd naar Albanië. Het kind heeft een Belgische moeder die instond voor de zorg van minderjarige kinderen. Zij beschikt over een arbeidsongeschiktheidsuitkering en zorgt financieel voor de kinderen.”* In voormeld arrest stelt de Raad vervolgens, zoals gemotiveerd wordt in de *in casu* bestreden beslissing, dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij een bijdrage heeft geleverd voor het gezin, dat de verzoekende partij zich beperkt tot een verklaring dat zij sinds haar vrijlating in januari 2022 terug samenwoont met het gezin en dat hierdoor er meer stabiliteit is voor de kinderen, dat in de beslissing van 15 juli 2022 betreffende de gezondheidstoestand van A. wordt gemotiveerd dat het kind sinds 2020 wordt opgevolgd door een neuroloog, dat er een medicamenteuze behandeling werd opgestart en op 30 juni 2021 een hoogdringende maatregel werd gevorderd, dat A. door de jeugdrechter werd geplaatst in een semi-residentiële zorgenheid, dat hij wordt opgevolgd door een kinderpsychiater en door de jeugdzorgenheid Paika, dat hij onder meer muziektherapie krijgt en naar het buitengewoon onderwijs gaat, dat het enige tijd heeft geduurd om de juiste diagnose te stellen, maar dat A. thans wordt opgevolgd door een professioneel team, dat er vooruitgang blijkt te zijn en het kind is gestabiliseerd, dat waar aangevoerd wordt dat de verbetering van A. enkel te danken is aan het feit dat de verzoekende partij sedert januari 2022 met haar gezin samenwoont, dit niet ondersteund wordt door de stukken, dat in de aanvraag uitdrukkelijk vermeld wordt dat het gezin actueel beschikt over de noodzakelijk geachte professionele begeleiding, dat er ook opvang is in de familie, dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken met betrekking tot de problematiek van A. niet blijkt dat de afwezigheid van de verzoekende partij als vaderfiguur aan de oorzaak lag van de instabiliteit van A., dat het kind gestabiliseerd en gediagnosticeerd werd zodat er thans gepaste begeleiding is, dat uit de voorgelegde stukken en verslagen niet blijkt dat de vader mee betrokken wordt in de actuele zorg voor het kind, dat de toestand van A. erop is vooruitgegaan sedert de verzoekende partij terug bij haar gezin zou wonen, enkel een interpretatie is die de verzoekende partij maakt van de stukken, dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind A. thans medisch en psychologisch wordt begeleid samen met de moeder, hetgeen geleid heeft tot een stabilisatie van de situatie, dat nergens in de stukken uitdrukkelijk wordt verklaard dat de oorzaak lag aan de

afwezigheid van de verzoekende partij of dat het de aanwezigheid is van de verzoekende partij die heeft geleid tot herstel, dat ook uit de aanvullende stukken blijkt dat het de Belgische moeder is die op bezoek komt in het centrum om therapie te volgen, dat er geen sprake is van contact met de vader. In de *in casu* bestreden beslissing wordt er voorts op gewezen dat ook bij de huidige aanvraag medische attesten en een attest van de mutualiteit op naam van de echtgenote werden voorgelegd en hieruit blijkt dat de echtgenote in juli 2022 werd geopereerd omwille van een gynaecologisch probleem, dat zij op 19 juli 2022 het ziekenhuis mocht verlaten, dat nacontrole niet nodig was, dat zij voor de maand december 2022 een uitkering geniet van de mutualiteit, dat het niet duidelijk is waarvoor zij deze ontvangt, dat gelet op het attest van zwangerschap het redelijk is te stellen dat zij geen hinder meer ondervindt van voornoemd probleem, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, en zij er dus samen met de verzoekende partij voor koos om het gezin verder uit te breiden ondanks het inreisverbod en de nieuwe op 10 januari 2022 uitgesproken gevangenisstraf van 12 maanden, het redelijk is te stellen dat de echtgenote inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun hiervoor vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat hoe dan ook, nu de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie zit sinds januari 2023, voor zover er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van de echtgenote en/of de kinderen, het in elk geval geen afhankelijkheid is ten aanzien van de verzoekende partij. Betreffende het verslag van 9 maart 2022 van de kinder- en jeugdpsychiatrie wordt gemotiveerd dat hierin staat te lezen dat de moeder aangeeft dat de moeilijkheden ongeveer een jaar geleden begonnen zijn, maar zij hiervoor geen duidelijke aanleiding kan bedenken, dat het een moeder betreft van Belgische origine, dat de vader van 2009 tot 2017 in België verbleef, dat de verzoekende partij tweemaal werd uitgewezen en een inreisverbod kreeg, dat de moeder in de praktijk alleen instaat voor de zorg van de kinderen, gezien de vader lange tijd in Albanië verbleef, dat er steeds telefonisch contact is gebleven tussen vader en gezin en het gezin meerdere keren op bezoek ging in Albanië, dat tijdens de opname de vader wisselend aanwezig is, wat leidt tot veel onvoorspelbaarheid voor het gezin, dat A. twee oudere zussen en een oudere broer heeft, dat één zus een andere vader heeft, dat de thuistaal Nederlands is en in mindere mate het Albanes. Vervolgens citeert de verwerende partij in de bestreden beslissing de verklaring van de begeleidster van Kwadrant van 17 januari 2023. Zij stelt dat in het verslag van 9 maart 2022 te lezen staat dat het gezin erin slaagde in contact te blijven met elkaar tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij en de moeder in de praktijk steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen van de kinderen, dat de wisselende aanwezigheid van de verzoekende partij tot onvoorspelbaarheid leidt voor het gezin, dat dit aansluit bij het opgemerkte in de beslissing van 15 juli 2022 dat de aanwezigheid van de verzoekende partij het verschil niet zal maken voor het kind dat de diagnose van autismespectrumstoornis heeft gekregen, dat de aanwezigheid de aandoening niet zal laten verdwijnen, wel integendeel, een aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliserende factor kan zijn voor het kind, dat het immers niet gewoon is om gezamenlijk met de vader te leven. Betreffende het attest van Kwadrant van 17 januari 2023 stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat daarin wel wordt gesteld dat de echtgenote het niet aan zou kunnen en zelf gezondheidsproblemen zou kennen, dat de verzoekende partij van betekenis kan zijn en een belangrijke rol kan hebben als zij fysiek aanwezig zou kunnen zijn, dat zij als bereid wordt ervaren om haar verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij en dat beide ouders de belangrijkste steunpilaren zijn voor A., dat echter de verzoekende partij en haar echtgenote ervoor kozen om opnieuw voor een kindje te gaan, dat het niet onredelijk is aan te nemen in dat geval dat de echtgenote haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie heeft gevonden voor haar gezin en aan gezinsuitbreiding te doen, dat wat de verzoekende partij betreft en de aanwezigheid die wordt aangeraden, opgemerkt moet worden dat de verzoekende partij inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds januari 2023, ten gevolge van een veroordeling die het gevolg is van haar persoonlijk gedrag, dat zoals ook in het verslag van 17 januari 2023 te lezen staat dat het gezin een netwerk heeft uitgebouwd in de zorg voor A., dat dit gelet op de detentie van de verzoekende partij des te meer nodig zal zijn, dat opnieuw er geen afhankelijkheid kan blijken van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van haar of in omgekeerde zin, dat de gezinsfoto's en het schoolattest hieraan geen afbreuk doen.

2.11. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij er opnieuw ten onrechte van uitgaat dat er geen afhankelijkheidsrelatie is tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en kinderen, dat zij gedurende meer dan vier jaar gescheiden was van hen en zij elkaar enorm gemist hebben en hun diepste wens was om weer in België met elkaar herenigd te worden, dat hoewel ze veel contact hadden via telefoon en Messenger en het gezin de verzoekende partij regelmatig opzocht in Albanië, zowel de verzoekende partij als de kinderen zeer ongelukkig werden door het gescheiden leven, dat de afwezigheid van de vader een erg negatieve impact had op de kinderen, dat de zonen het meest lijdten onder het gemis van de vader, dat G. agressief en onvoorspelbaar gedrag vertoonde en in begeleiding was bij een orthopedagoog, dat zijn gedrag intussen gestabiliseerd is en dat A. ook nog steeds zeer ernstige gedragsproblemen vertoont en maandenlang werd opgenomen op de (semi-)residentiële zorgaanbieder,

dat zij nog verder wordt opgevolgd via thuisbegeleiding van Kwadrant. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat, zoals ook aangegeven in de aanvraag gezinshereniging, de thuisbegeleidster bepaalde opmerkingen maakte over A. en de begeleiding die hij nodig heeft, waarna zij citeert uit de brief van Kwadrant. Zij stelt dat de begeleidster duidelijk aangeeft, in tegenstelling tot de insinuaties van de verwerende partij, dat haar aanwezigheid noodzakelijk is om A. structuur, steun en veiligheid te bieden om zijn gedrag onder controle te houden, dat zij van mening is dat enkel haar fysieke aanwezigheid belangrijk is, dat digitale communicatie allesbehalve toereikend is, dat A. dus een ernstige gedrags- en emotionele problematiek heeft, dat hij initieel gediagnosticeerd werd met autisme maar dit foutief bleek, dat nochtans de verwerende partij er nog steeds van uitgaat dat hij autisme heeft, dat hij ook het 'statuut chronische aandoening' van de mutualiteit ontving, dat hieruit opnieuw duidelijk blijkt dat A. een ernstige problematiek heeft, dat zoals ook in de brief van Kwadrant gelezen kan worden de moeder met gezondheidsproblemen kampt, waardoor ze de opvoeding van haar kinderen, en zeker van A., niet alleen aan kan, dat zij ondertussen opnieuw zwanger is en de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij nog veel meer van belang zal zijn in de toekomst. Zij betoogt dat de verwerende partij rekening diende te houden met de individuele omstandigheden van het gezin en te onderzoeken in hoeverre er beletselen bestaan voor haar kinderen en echtgenote haar te bezoeken in Albanië en of in de tussentijd indirecte contacten via internet en telefoon volstaan om de affectieve banden te onderhouden evenals of dit in het belang van het kind is. De verzoekende partij vervolgt dat het duidelijk is dat er ernstige hindernissen zijn voor haar kinderen en echtgenote om contacten te onderhouden met haar, gelet op de gedragsproblematieken van A., hun nationaliteit, hun jonge leeftijd en gelet op het verbod om het Schengengrondgebied te betreden tot 2026 en ook gelet op de nieuwe zwangerschap. Verder in het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat het voor haar echtgenote en kinderen *quasi* onmogelijk is om contact te onderhouden bij een verwijdering, dat niet uit het oog mag verloren worden dat haar zoon A. met zware gedragsproblemen kampt en hierdoor gecolloqueerd wordt, dat naast alle praktische en financiële aspecten dit een ernstige belemmering vormt van de mogelijkheden om haar te bezoeken in Albanië.

2.12. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door enkel bepaalde elementen van haar aanvraag gezinshereniging letterlijk te herhalen, zoals onder meer citaten uit de brief van de thuisbegeleidster van Kwadrant, de motieven van de bestreden beslissing – waaruit duidelijk blijkt dat met de door de verzoekende partij in haar aanvraag naar voren gebrachte elementen en documenten rekening werd gehouden en dat deze in overweging werden genomen – niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende het betoog dat de verwerende partij er opnieuw ten onrechte van uitgaat dat er geen afhankelijkheidsrelatie is tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en kinderen, dat zij gedurende meer dan vier jaar gescheiden was van hen en zij elkaar enorm gemist hebben en hun diepste wens was om weer in België met elkaar herenigd te worden, dat hoewel ze veel contact hadden via telefoon en Messenger en het gezin de verzoekende partij regelmatig opzocht in Albanië, zowel de verzoekende partij als de kinderen zeer ongelukkig werden door het gescheiden leven, stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing en zich voorts beperkt tot loutere beweringen. Bovendien – en hoewel uit het feit dat de gezinsleden contact hielden met elkaar en de gezinsleden haar bezochten in Albanië kan afgeleid worden dat er sprake is van affectieve banden – toont de loutere wens om samen te leven geenszins de vereiste afhankelijkheidsband of het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom niet kan worden vastgesteld dat er sprake is van een afhankelijkheidsband waardoor uitzonderlijke omstandigheden blijken of in die mate dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, haar Belgische partner en kinderen ertoe zou dwingen de verzoekende partij te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Betreffende de wens om in België herenigd te worden met haar gezin wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op wat gesteld werd in het arrest nr. 280 592 van 23 november 2022 van de Raad en dit als volgt: *“Het huidige geldende inreisverbod werd in 2016 opgelegd om redenen van openbare orde. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat er sedertdien nieuwe elementen zijn in de evolutie van het gezinsleven, werd er op dat ogenblik een proportionaliteitsafweging gemaakt tussen verzoekers gezinsleven en het gevaar voor de openbare orde. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en is nog steeds van kracht. De huidige beslissing betreft geen verzoek om opheffing van het inreisverbod. De verwerende partij mocht er rekening mee houden dat verzoeker op de hoogte was van het precair karakter van zijn verblijf in België en dat de beleving van het gezinsleven in België onderhevig zou zijn aan ernstige -tijdelijkebeperkingen, om reden van openbare orde omwille van verzoekers persoonlijke gedrag. Verzoeker kon (...) er dan ook zomaar niet op rekenen dat zijn wens om het gezinsleven uit te oefenen op het Belgisch grondgebied door de*

verwerende partij zou worden gehonoreerd.” Door enkel opnieuw gewag te maken van haar wens herenigd te worden met haar gezin, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven en het geheel van de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de afwezigheid van de vader een erg negatieve impact had op de kinderen, dat de zonen het meest lijden onder het gemis van de vader, dat G. agressief en onvoorspelbaar gedrag vertoonde en in begeleiding was bij een orthopedagoog, dat zijn gedrag intussen gestabiliseerd is en dat A. ook nog steeds zeer ernstige gedragsproblemen vertoont en maandenlang werd opgenomen op de (semi-)residentiële zorgeenheid, dat zij nog verder wordt opgevolgd via thuisbegeleiding van Kwadrant, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de zonen G. en A. gedragsproblemen hadden, dat het gedrag van G. intussen is gestabiliseerd en dat A. nog steeds zeer ernstige gedragsproblemen vertoont en maandenlang werd opgenomen op de (semi-)residentiële zorgeenheid en dat hij nog verder werd opgevolgd via thuisbegeleiding van Kwadrant. In de bestreden beslissing wordt echter wel betwist dat de afwezigheid van de vader een erg negatieve impact had op de kinderen en dat de zonen het meest lijden onder het gemis van de vader en dit als volgt: *“Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat de moeder van de kinderen omringd is door familie op wiens steun ze kan rekenen en dat de gegevens van de zaak aantonen dat het welzijn van de kinderen niet in het gedrang komt door de afwezigheid van verzoeker. De bestreden beslissing besluit dan ook dat niet is aangetoond dat verzoekers aanwezigheid noodzakelijk is voor het welzijn of de ontwikkeling van de kinderen. (...) Wat betreft de bezoeken van de kinderen en hun moeder aan verzoeker en de contacten via sociale media tijdens de periode in Albanië, motiveert de beslissing dat dit niet wegneemt dat de moeder de voornaamste zorgdrager over de kinderen is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagelijkse basis, zodat aangenomen wordt dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is. Het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen wordt daarom laag ingeschat. (...) De bestreden beslissing besluit (...) noch dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen. (...) Met betrekking tot het welzijn van de jongste zoon A. wijst verzoeker op het schrijven van zijn advocaat aan de verwerende partij op 11 januari 2022. Hierin werd gewezen op de ernstige gedragsproblemen en zijn plaatsing in een semi-residentiële zorgeenheid (...) Na die datum werd hij semi-residentieel verzorgd. (...) Verzoeker voert aan dat uit een medisch attest van 9 maart 2022 blijkt dat de verzoeker wel aanwezig was en werd een stabilisering van het gezinsleven en de positie van de ouders en het kind geëvalueerd. Verzoeker betoogt dat hieruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker een kalmerende invloed heeft op het kind A.. De rapporten spreken vanaf dat ogenblik van een verbetering. A. bleef tot 4 maart 2022 ambulant opgevolgd, verzoeker meent dat er dus vanaf de vrijlating van verzoeker uit de gevangenis een positieve verbetering van de toestand van A. is. Verzoeker meent dan ook dat de sterkere band met de moeder niet is aangetoond en dat de stukken selectief werden gelezen. (...) De verwerende partij wijst er op dat verzoeker al vóór de geboorte van A. gerepatriëerd werd naar Albanië. Het kind heeft een Belgische moeder die instond voor de zorg van minderjarige kinderen. Zij beschikt over een arbeidsongeschiktheidsuitkering en zorgt financieel voor de kinderen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een bijdrage heeft geleverd voor het gezin. Verzoeker beperkt zich tot een verklaring dat hij sinds zijn vrijlating januari 2022 terug met het gezin samenwoont en dat hierdoor meer stabiliteit is voor de kinderen. Specifiek wat betreft de gezondheidssituatie van A. motiveert de bestreden beslissing dat het kind sinds 2020 wordt opgevolgd door een neuroloog. Er werd een medicamenteuze behandeling opgestart en op 30 juni 2021 werd een hoogdringende maatregel gevorderd. A. werd door de jeugdrechter geplaatst in een semi-residentiële zorgeenheid te Brussel. Hij wordt opgevolgd door een kinderpsychiater en door de jeugdzorgeenheid Paika. A. krijgt onder meer muziektherapie en gaat naar het buitengewoon onderwijs. Het heeft enige tijd geduurd om de juiste diagnose te stellen, maar thans wordt A. opgevolgd door een professioneel team, er blijkt vooruitgang te zijn en het kind is gestabiliseerd. Waar de advocaat aanvoert dat de verbetering van A. enkel te danken is aan het feit dat verzoeker sedert januari 2022 met zijn gezin samenwoont, wordt dit niet ondersteund door stukken. (...) De Raad merkt op dat de aanvraag, die in functie van het kind A. werd ingediend, er uitdrukkelijk op wijst dat het gezin actueel beschikt over de noodzakelijk geachte professionele begeleiding. Er wordt ook op gewezen dat er opvang in de familie is. (...) Uit de door de verzoeker voorgelegde stukken met betrekking tot de problematiek van A., blijkt niet dat de afwezigheid van verzoeker als vaderfiguur aan de oorzaak lag van (...) de instabiliteit van A.. De verwerende partij merkt terecht op dat het kind is gestabiliseerd en gediagnosticeerd werd, zodat er thans gepaste begeleiding is. Uit de voorgelegde stukken en verslagen blijkt niet dat de vader mee betrokken wordt in de actuele zorg voor het kind. Dat de toestand van A. erop vooruit is gegaan sedert verzoeker terug bij het gezin zou wonen, is enkel een interpretatie van de stukken die verzoeker maakt in de uiteenzetting van het middel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind A. thans medisch en*

psychologisch wordt begeleid samen met de moeder, hetgeen heeft geleid dat een stabilisatie van de situatie. Nergens in de stukken wordt uitdrukkelijk verklaard dat de oorzaak lag aan de afwezigheid van verzoeker of dat het verzoekers aanwezigheid is die heeft geleid tot het herstel. Ook in de aanvullende documenten die door de verzoeker werden overgemaakt naar aanleiding van de zitting blijkt dat het de Belgische moeder is die op bezoek komt naar het centrum om therapie te volgen. Er is geen sprake van een contact met vader." (...) is het redelijk te stellen dat mevrouw inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor deze gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt hiervoor bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus. Nu, hoe dan ook, meneer is opnieuw ononderbroken in detentie sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022; voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene. In het verslag dd. 09.03.2022 van de kinder- en jeugdpsychiatrie staat het volgend te lezen: Moeder geeft aan dat de moeilijkheden ongeveer een jaar geleden begonnen zijn, maar kan hiervoor geen duidelijke aanleiding bedenken. (...) Bijgevolg stond moeder in de praktijk alleen in voor de zorg voor hun kinderen, gezien vader lange tijd in Albanië verbleef. Er is steeds telefonisch contact gebleven tussen vader en het gezin en het gezin ging meerdere keren op bezoek in Albanië. Tijdens de opname is vader wisselend aanwezig, wat leidt tot veel onvoorspelbaarheid voor het gezin. (...) Verder werd er ook een verklaring van de begeleidster van Kwadrant dd. 17 januari 2023 voorgelegd: (...) Zoals in het verslag dd. 09.03.2022 te lezen staat, slaagde het gezin er in in contact te blijven met elkaar tijdens betrokkenes afwezigheid en moeder in de praktijk steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen van de kinderen. De wisselende aanwezigheid van betrokkene leidt tot onvoorspelbaarheid voor het gezin. Dit laatste sluit aan bij het opgemerkte in de beslissing dd. 15.07.2022, meer bepaald dat de aanwezigheid van betrokkene het verschil niet zal maken voor het kind dat de diagnose van autismespectrumstoornis heeft gekregen. De aanwezigheid gaat de aandoening niet laten verdwijnen, wel integendeel, een aanwezigheid van de vader in het gezin kan evengoed een destabiliseerde factor zijn voor het kind. Het is immers niet gewoon van gezamenlijk met de vader te leven. Tot slot voor wat het attest van Kwadrant betreft dd. 17.01.2023, daarin wordt dan wel gesteld dat mevrouw het niet aan zou kunnen en zelf gezondheidsproblemen zou kennen, dat papa van betekenis kan zijn een belangrijke rol kan hebben als hij fysiek aanwezig zou kunnen zijn, dat hij als bereid wordt ervaren om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij en dat beide ouders de belangrijkste steunpilaren zijn voor A. (...). Echter, betrokkene en zijn echtgenote kozen er voor om opnieuw voor een kindje te gaan, mevrouw is heden zwanger. Zoals gesteld is het niet onredelijk aan te nemen in dat geval dat mevrouw haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie gevonden heeft voor haar gezin én aan gezinsuitbreiding te doen. Wat betrokkene betreft en de fysieke aanwezigheid die wordt aangeraden, dient opnieuw opgemerkt te worden dat betrokkene inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022, een veroordeling die louter en alleen het gevolg is van betrokkenes persoonlijke gedrag. Zoals ook in het verslag dd. 17.01.2023 te lezen staat heeft het gezin een netwerk uitgebouwd in de zorg voor A. (...), dit zal gelet op betrokkenes detentie des te meer nodig zijn. Opnieuw, ondanks wat de advocaat wil laten geloven kan er geen afhankelijkheid blijken van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van betrokkene, noch in omgekeerde zin. Voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene." Door enkel opnieuw voor te houden dat haar afwezigheid een erg negatieve impact had op de kinderen en dat de zonen het meest lijden onder het gemis van de vader, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven.

Ook door te stellen dat de thuisbegeleidster bepaalde opmerkingen maakte over A. en de begeleiding die hij nodig heeft, te citeren uit de brief van Kwadrant en te betogen dat de begeleidster duidelijk aangeeft dat haar aanwezigheid noodzakelijk is om A. structuur, steun en veiligheid te bieden om zijn gedrag onder controle te houden, dat zij van mening is dat enkel haar fysieke aanwezigheid belangrijk is, dat digitale communicatie allesbehalve toereikend is, weerlegt de verzoekende partij geenszins de voormelde motieven waarin de aanbevelingen uitdrukkelijk worden geciteerd en waarin ingegaan wordt op de aanbevelingen van de thuisbegeleidster van Kwadrant en gemotiveerd wordt dat blijkt dat de echtgenote terug voldoende draagkracht en energie heeft om voor haar gezin te zorgen gelet op de nieuwe zwangerschap, dat in het verslag van 17 januari 2023 ook kan gelezen worden dat het gezin een netwerk heeft uitgebouwd in de zorg voor A. en de verzoekende partij zelf inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds januari 2023, zodat niet blijkt dat er een afhankelijkheid is van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van haar of omgekeerd, dat als er sprake is van afhankelijkheid in hoofde van de echtgenote en/of de kinderen, dit geen afhankelijkheid is ten aanzien van haar.

Waar de verzoekende partij betoogt dat A. een ernstige gedrags- en emotionele problematiek heeft, dat hij initieel gediagnosticeerd werd met autisme maar dit foutief bleek, dat nochtans de verwerende partij er nog steeds van uitgaat dat hij autisme heeft, dat hij ook het 'statuut chronische aandoening' van de

mutualiteit ontving, dat hieruit opnieuw duidelijk blijkt dat A. een ernstige problematiek heeft, stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing nergens wordt betwist dat A. een ernstige problematiek heeft. Voorts toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat de verwerende partij uitging van een verouderde foutieve diagnose. De verwerende partij ontkent immers niet dat er een ernstige problematiek is en dat A. hulp nodig heeft zoals omschreven in de laatste medische verslagen, die reeds erkennen dat de diagnose ASS niet van toepassing is op A.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat, zoals ook in de brief van Kwadrant gelezen kan worden, de moeder met gezondheidsproblemen kampt, waardoor ze de opvoeding van haar kinderen, en zeker van A., niet alleen aan kan, dat zij ondertussen opnieuw zwanger is en de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij nog veel meer van belang zal zijn in de toekomst, kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissing ook met deze elementen rekening werd gehouden. Door louter deze elementen en de zienswijze geformuleerd in het schrijven van de thuisbegeleidster van Kwadrant te herhalen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven waarin wordt gesteld dat bij de huidige aanvraag medische attesten en een attest van de mutualiteit op naam van de echtgenote werden voorgelegd en hieruit blijkt dat de echtgenote in juli 2022 werd geopereerd omwille van een gynaecologisch probleem, dat zij op 19 juli 2022 het ziekenhuis mocht verlaten, dat nacontrole niet nodig was, dat zij voor de maand december 2022 een uitkering geniet van de mutualiteit, dat het niet duidelijk is waarvoor zij deze ontvangt, dat gelet op het attest van zwangerschap het redelijk is te stellen dat zij geen hinder meer ondervindt van voornoemd probleem, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, en zij er dus samen met de verzoekende partij voor koos om het gezin verder uit te breiden ondanks het inreisverbod en de nieuwe op 10 januari 2022 uitgesproken gevangenisstraf van 12 maanden, het redelijk is te stellen dat de echtgenote inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun hiervoor vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat hoe dan ook, nu de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie zit sinds januari 2023, voor zover er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van de echtgenote en/of de kinderen, het in elk geval geen afhankelijkheid is ten aanzien van de verzoekende partij, dat het gezin erin slaagde in contact te blijven met elkaar tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij en de moeder in de praktijk steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen van de kinderen, dat de wisselende aanwezigheid van de verzoekende partij tot onvoorspelbaarheid leidt voor het gezin, dat dit aansluit bij het opgemerkte in de beslissing van 15 juli 2022 dat de aanwezigheid van de verzoekende partij het verschil niet zal maken voor het kind dat de diagnose van autismespectrumstoornis heeft gekregen, dat de aanwezigheid de aandoening niet zal laten verdwijnen, wel integendeel, een aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliserende factor kan zijn voor het kind, dat het immers niet gewoon is om gezamenlijk met de vader te leven, dat in het schrijven van de thuisbegeleidster wel wordt gesteld dat de echtgenote het niet aan zou kunnen en zelf gezondheidsproblemen zou kennen, dat de verzoekende partij van betekenis kan zijn en een belangrijke rol kan hebben als zij fysiek aanwezig zou kunnen zijn, dat zij als bereid wordt ervaren om haar verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij en dat beide ouders de belangrijkste steunpilaren zijn voor A., doch dat de verzoekende partij en haar echtgenote ervoor kozen om opnieuw voor een kindje te gaan, dat het niet onredelijk is aan te nemen in dat geval dat de echtgenote haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie heeft gevonden voor haar gezin en aan gezinsuitbreiding te doen, dat wat de verzoekende partij betreft en de aanwezigheid die wordt aangeraden, opgemerkt moet worden dat de verzoekende partij inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds januari 2023, ten gevolge van een veroordeling die het gevolg is van haar persoonlijk gedrag, dat zoals ook in het schrijven van de thuisbegeleidster te lezen staat het gezin een netwerk heeft uitgebouwd in de zorg voor A., dat dit gelet op de detentie van de verzoekende partij des te meer nodig zal zijn, dat opnieuw, er geen afhankelijkheid kan blijken van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van haar of in omgekeerde zin.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, gelet op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt 2.11., bezwaarlijk kan laten uitschijnen dat de verwerende partij niet of niet afdoende rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden, minstens verduidelijkt zij niet met wel specifieke omstandigheid de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden. Betreffende het belang van het kind wordt eveneens uitgebreid gemotiveerd zoals blijkt uit de in punt 2.18. weergegeven motieven. Hieruit blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij is nagegaan of er beletselen bestaan voor de kinderen en de echtgenote om haar te bezoeken in Albanië en of in tussentijd indirecte contacten via internet en telefoon volstaan om de affectieve banden te onderhouden evenals of het op dergelijke wijze verderzetten van het gezinsleven niet ingaat tegen het hoger belang van het kind. Hierbij wordt er onder meer op gewezen dat ook in het verleden het gezinsleven zich manifesteerde op die manier, dat de verzoekende partij in het

verleden meermaals afwezig was uit het gezin door verblijf in Albanië en door gevangenschap, wat overigens heden opnieuw het geval is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het duidelijk is dat er ernstige hindernissen zijn voor haar kinderen en echtgenote om contacten te onderhouden met haar, gelet op de gedragsproblematieken van A., hun nationaliteit, hun jonge leeftijd en gelet op het verbod om het Schengengrondgebied te betreden tot 2026, verduidelijkt zij niet op welke wijze deze elementen het onderhouden van contact zou verhinderen of bemoeilijken. Hierbij dient erop gewezen te worden dat niet blijkt, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat deze elementen het onderhouden van contacten in het verleden in de weg heeft gestaan. Waar de verzoekende partij meent dat het onderhouden van contacten moeilijk zal zijn omwille van de nieuwe zwangerschap, verduidelijkt zij dit opnieuw geenszins. Bovendien, gelet op de verwachte bevallingsdatum (17 oktober 2023), moet de echtgenote van de verzoekende partij heden reeds bevallen zijn (of heel binnenkort bevallen) waardoor een zwangerschap communicatie of het bezoeken van de verzoekende partij in Albanië niet langer in de weg zal/kan staan, zodat de verzoekende partij aldus heden geen belang meer heeft bij dit betoog. Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat het voor haar echtgenote en kinderen *quasi* onmogelijk is om contact te onderhouden bij een verwijdering, dat niet uit het oog mag verloren worden dat haar zoon A. met zware gedragsproblemen kampt en hierdoor gecolloqueerd wordt, dat naast alle praktische en financiële aspecten dit een ernstige belemmering vormt van de mogelijkheden om haar te bezoeken in Albanië, kan de Raad enkel vaststellen dat niet langer blijkt dat er sprake is van collocatie en dat er ook slechts sprake was van thuisbegeleiding tot december 2022. Er blijkt dan ook niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 24 maart 2023 niet kon gewezen worden op communicatie via telefoon of sociale media of het bezoeken van de verzoekende partij in Albanië omwille van maatregelen genomen ten aanzien van A. of begeleiding van A.

2.13. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat wordt ontkend dat de tenuitvoerlegging van die beslissing een impact heeft op het gezinsleven. Echter wordt duidelijk en uitgebreid gemotiveerd waarom er *in casu* geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die ertoe zouden leiden dat een gezinshereniging op het grondgebied dient te worden toegestaan noch van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en/of minderjarige kinderen waardoor de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, haar Belgische partner en kinderen ertoe zou dwingen de verzoekende partij te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Gelet op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing en gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij de relatie tussen haar en haar kinderen en echtgenote en de problematieken binnen het gezin niet heeft onderzocht en in haar beoordeling heeft betrokken en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met alle bovenstaande feitelijke omstandigheden in haar beoordeling en hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk ging.

2.14. De verzoekende partij wijst er verder op dat haar privéleven bestaat uit het feit dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij in 2009 in België is toegekomen, dat zij daardoor duurzame banden met haar omgeving en een enorm sterk netwerk heeft opgebouwd, dat zij cultureel en economisch geïntegreerd is en hier een vrouw en drie (bijna vier) Belgische kinderen heeft met wie zij een bijzondere band heeft alsook vrienden en kennissen. Zij betoogt dat de bestreden beslissing een onvoldoende motivering bevat betreffende dit privéleven.

De verzoekende partij werd, blijkens de stukken van het administratief dossier, nooit toegelaten tot een verblijf in het Rijk. De Raad herhaalt dat het een situatie van eerste toelating betreft en het EHRM hierbij oordeelt dat er geen inmenging is, dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zodat de verzoekende partij geenszins ernstig gewag kan maken van een inmenging en geenszins dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM betreffende een inmenging in het privéleven.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nooit enig legaal niet-precair verblijf gekend heeft in België. *In casu* betreft het dan ook geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Om deze reden blijkt ook niet dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren over – en dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar – de arresten “Boultif en Üner” van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het

gastland werden toegelaten. Zij kan in die zin dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij rekening diende te houden met de lange duur van haar verblijf in België, haar banden met de omgeving, haar culturele en economische situatie, haar sociale kring, haar gezinssituatie, met het belang en welzijn van haar kinderen en echtgenote – waarmee de verwerende partij overigens wel degelijk rekening heeft gehouden in de beoordeling van het gezinsleven en het hoger belang van het kind en waaruit niet blijkt dat het voor het gezin *quasi* onmogelijk is om contact te onderhouden bij een verwijdering – en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden in België.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoekende partij werd *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Door louter te betogen dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij in 2009 in België is toegekomen, dat zij daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, dat zij cultureel en economisch geïntegreerd is en hier vrienden en kennissen heeft, maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden zoals hoger uiteengezet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België en betreffende het uitoefenen van het privéleven in het land van herkomst, kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij reeds meermaals werd gerepatriëerd naar Albanië en zij geenszins aantoonde dat zij geen banden meer zou hebben met Albanië of dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar leven aldaar terug op te nemen.

2.15. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij effectief enkele jaren geleden verschillende misstappen begaan heeft, waarvoor zij haar straf aan het uitzitten is, dat zij ook op geen enkele manier haar misstappen probeert te minimaliseren, dat echter, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, dit geenszins betekent dat zij automatisch een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt, dat zij haar leven heeft gebeterd sinds het plegen van het laatste strafbare feit, dat zij nieuwe perspectieven heeft gekregen en erg gemotiveerd is om voor haar gezin haar leven weer op de rails te zetten, dat gescheiden leven van haar kinderen en een deel van hun opvoeding missen door haar verblijf in de gevangenis en in Albanië zwaar heeft gewogen op haar en haar gezin waardoor zij haar uiterste best wil doen om nooit meer in dezelfde positie te belanden, dat al deze elementen in rekening dienden te worden gebracht door de verwerende partij, *quod non*, gaat zij eraan voorbij dat de *in casu* bestreden beslissing niet werd genomen op grond van het feit dat de verzoekende partij een actueel gevaar is voor de openbare orde. De bestreden beslissing betreft evenmin het inreisverbod van 3 februari 2016 dat genomen werd om redenen van openbare orde. De bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van twee onderscheiden rechtsgronden, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 3 februari 2016 voor een duur van acht jaar, hetgeen noch is opgeschort noch is opgeheven. De verzoekende partij verduidelijkt niet op grond waarvan de

verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten om voormelde redenen en dat de aanvraag gezinshereniging niet in rekening dient te worden genomen gelet op het geldende inreisverbod van 3 februari 2016 en bij gebrek aan aangetoonde bijzondere afhankelijkheidsband, gehouden was de actualiteit van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde te beoordelen. Zij verduidelijkt ook niet op welke wijze een beoordeling van dit aspect tot een andere beoordeling van het al dan niet bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsband of van het al dan niet aanwezig zijn van uitzonderlijke omstandigheden die ertoe leiden dat gezinshereniging op het grondgebied dient te worden toegestaan, zou kunnen leiden. In zoverre de verzoekende partij meent dat het inreisverbod van 3 februari 2016 niet langer stand kan houden omwille van gewijzigde omstandigheden, komt het haar toe de opheffing op opschorting van het inreisverbod te verzoeken vanuit het herkomstland, wat zij, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet heeft gedaan.

2.16. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het hoger belang van de kinderen, dat niets wordt vermeld met betrekking tot hun leeftijd en de kwetsbare positie waarin zij zich bevinden, dat nochtans aan de gezinsband niet wordt getwijfeld, dat het belang van het kind een essentiële overweging dient te vormen bij een verwijderingsmaatregel, dat de kinderen negen, zeven en vijf jaar oud zijn en zullen verder moeten opgroeien zonder hun vader en dat het gaat om de manier waarop zij geraakt zijn door de beslissing, dat hiermee nauwelijks rekening werd gehouden.

De verzoekende partij vervolgt met een uitgebreid theoretisch betoog waaruit dient te blijken dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 van het EVRM en dat bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen, dat de specifieke individuele context van de kinderen in overweging dient te worden genomen, dat volgens het EHRM de nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een uitwijzing moeten onderzoeken om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. De verzoekende partij wijst vervolgens op een arrest Unuane t. Verenigd Koninkrijk van 24 november 2020 waarin het EHRM besliste dat er sprake was van een onevenredige inmenging in het gezinsleven omdat de deportatie een Nigeriaanse man met strafblad scheidde van zijn kinderen. Zij stelt dat er op geen enkele manier rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op de drie kinderen, dat de bestreden beslissing louter op algemene wijze stelt dat de bijzondere plaats van het hoger belang en het welzijn van het kind het niet onmogelijk maken rekening te houden met de andere belangen, dat zeker in het geval van haar zoon A. er speciale aandacht moet worden geschonken aan haar aanwezigheid om stabiliteit en structuur in zijn leven te creëren, dat A. zelf ook adequaat behandeld wordt in België dankzij een medisch zorgnetwerk dat voor hem werd opgezet, dat de enorme weerslag van de bestreden beslissing op haar kinderen overduidelijk is, dat wanneer zij van het grondgebied verwijderd zal worden, haar kinderen verder zullen moeten opgroeien zonder hun vader nu zij het voorwerp is van een inreisverbod, dat zij hun mannelijk rolmodel zullen verliezen, zonder degelijk te kunnen begrijpen waarom zij verdwijnt, dat daarbij de bestaande banden tussen hen volledig zullen worden verbroken en hen de mogelijkheid wordt ontnomen om hun hechte band verder uit te bouwen, dat niet alleen hun recht om niet van de ouders te worden gescheiden wordt aangetast, doch ook hun recht om persoonlijk contact met haar te onderhouden, nu dit zeer moeilijk zo niet onmogelijk blijkt, dat het duidelijk is dat de verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en de weerslag van de beslissing op de kinderen, dat de verwerende partij bovendien op de hoogte is van de uitzonderlijke situatie van A. maar deze situatie volledig minimaliseert in de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat het onderzoek van de verwerende partij dan ook uiterst onzorgvuldig was en zij terdege rekening had moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, *quod non*.

2.17. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. *Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.*"

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel ook de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij beïnvloedt, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van de minderjarige kinderen in rekening te nemen.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

2.18. Zoals blijkt uit wat volgt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en dit meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij wordt immers gemotiveerd, onder verwijzing naar arrest nr. 280 592 van 23 november 2022 van de Raad *"dat de kinderen (op dat ogenblik respectievelijk acht, zeven en vier jaar oud) fysiek en affectief grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, te meer omdat verzoeker sedert 2011 regelmatig in de gevangenis verbleef en meermaals gerepatriëerd werd naar Albanië"*, *"dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de moeder de voornaamste zorgdrager van de kinderen is geweest en ononderbroken ter beschikking stond voor de zorg over de kinderen"*, *"dat, wat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft, de moeder van de kinderen Belgische is en steeds in België gewoond heeft"*, dat uit niets blijkt dat *"zij niet in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, waarbij zij ook kan gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden"*, *"dat zij reeds steun heeft verkregen van opvoedingsondersteunende diensten"*, dat de *"jongste zoon werd opgenomen in een (semi-) residentiële zorgeenheid"*; er *"een diagnose autismespectrumstoornis (werd) gemaakt"*, dat de *"precieze reden voor zijn collocatie (...) onduidelijk (is); het zou gaan om agressief gedrag tegenover de andere broer"*, *"dat het jongste kind intussen gepaste opvolging en hulp heeft gekregen, waardoor ook de oudste zoon is gestabiliseerd"*, *"dat de moeder van de kinderen omringd is door familie op wiens steun ze kan rekenen en dat de gegevens van de zaak aantonen dat het welzijn van de kinderen niet in het gedrang komt door de afwezigheid van verzoeker"*, *"dat niet is aangetoond dat verzoekers aanwezigheid noodzakelijk is voor het welzijn of de ontwikkeling van de kinderen"*, *"(w)at betreft de bezoeken van de kinderen en hun moeder aan verzoeker en de contacten via sociale media tijdens de periode in Albanië, (...) dit niet wegneemt dat de moeder de voornaamste zorgdrager over de kinderen is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagelijkse basis, zodat aangenomen wordt dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is"*, dat *"(h)et risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen (...) daarom laag (wordt) ingeschat"*, dat *"voor het kind met het autismespectrumstoornis de contacten met verzoeker op dezelfde wijze kunnen worden verdergezet. De contacten met de kinderen kunnen op een alternatieve manier*

worden verdergezet in contact onderhouden via telefoon, sociale media en occasionele bezoeken. Verzoeker kan het gezin ook financieel steunen vanuit het buitenland. (...) dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen.”, dat de contacten met de verzoekende partij op dezelfde wijze kunnen worden verdergezet en de verzoekende partij het gezin financieel kan steunen vanuit Albanië, dat niet blijkt dat haar echtgenote niet in staat zou zijn om voor de kinderen te zorgen, zoals zij in het verleden steeds heeft gedaan, dat de verzoekende partij al voor de geboorte van A. gerepatrieerd werd naar Albanië, dat het kind een Belgische moeder heeft die instond voor de zorg van de minderjarige kinderen, dat zij beschikt over een arbeidsongeschiktheidsuitkering en financieel zorgt voor de kinderen, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een bijdrage heeft geleverd voor het gezin, dat de verzoekende partij zich beperkt tot de verklaring dat zij sinds de vrijlating in januari 2022 terug bij het gezin woont en er hierdoor meer stabiliteit is voor de kinderen, waarna erop wordt gewezen dat het kind A. sinds 2020 wordt opgevolgd door een neuroloog, dat er een medicamenteuze behandeling werd opgestart en op 30 juni 2021 een hoogdringende maatregel werd gevorderd, dat A. door de jeugdrechter werd geplaatst in een semi-residentiële zorgseenheid, dat hij opgevolgd wordt door een kinderpsychiater en door de jeugdzorgseenheid, dat hij onder meer muziektherapie krijgt en naar het buitengewoon onderwijs gaat, dat het enige tijd heeft geduurd om de juiste diagnose te stellen, maar A. thans wordt opgevolgd door een professioneel team en er vooruitgang blijkt te zijn en het kind gestabiliseerd is, dat het feit dat de verbetering van A. enkel te danken is aan het feit dat de verzoekende partij sedert januari 2022 met haar gezin samenwoont, niet ondersteund wordt door de stukken, dat uit de aanvraag blijkt dat het gezin actueel over de noodzakelijk geachte professionele begeleiding beschikt, dat er ook op gewezen wordt dat er opvang is in de familie, dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken betreffende de problematiek van A. niet blijkt dat de afwezigheid van de verzoekende partij als vaderfiguur aan de oorzaak lag van de instabiliteit van A., dat het kind gestabiliseerd en gediagnosticeerd is zodat er thans gepaste begeleiding is, dat uit de voorgelegde stukken en verslagen niet blijkt dat de verzoekende partij mee betrokken wordt in de actuele zorg voor het kind, dat de toestand erop is vooruitgegaan sedert de verzoekende partij terug bij het gezin woonde, enkel een interpretatie is van de verzoekende partij, dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat A. thans medisch en psychologisch wordt begeleid samen met de moeder, hetgeen geleid heeft tot stabilisatie van de situatie, dat nergens in de stukken uitdrukkelijk wordt verklaard dat de oorzaak lag in de afwezigheid van de verzoekende partij of dat het de aanwezigheid van de verzoekende partij is die heeft geleid tot herstel en dat uit de ter terechtzitting voorgelegde stukken ook blijkt dat het de Belgische moeder is die op bezoek gaat naar het centrum om therapie te volgen en er geen sprake is van contact met de vader. Voorts wordt gemotiveerd in de *in casu* bestreden beslissing, mede in het licht van het hoger belang van de minderjarige kinderen, dat gelet op het attest van zwangerschap het redelijk is te stellen dat de echtgenote geen hinder meer ondervindt van de medische problemen die zij gekend heeft, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, en zij er dus samen met de verzoekende partij voor koos om het gezin verder uit te breiden ondanks het inreisverbod en de nieuwe op 10 januari 2022 uitgesproken gevangenisstraf van 12 maanden, het redelijk is te stellen dat de echtgenote inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun hiervoor vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat hoe dan ook, nu de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie zit sinds januari 2023, voor zover er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van de echtgenote en/of de kinderen, het in elk geval geen afhankelijkheid is ten aanzien van de verzoekende partij. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat het gezin erin slaagde in contact te blijven met elkaar tijdens de afwezigheid van de verzoekende partij en de moeder in de praktijk steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen van de kinderen, dat de wisselende aanwezigheid van de verzoekende partij tot onvoorspelbaarheid leidt voor het gezin, dat dit aansluit bij het opgemerkte in de beslissing van 15 juli 2022 dat de aanwezigheid van de verzoekende partij het verschil niet zal maken voor het kind dat de diagnose van autismespectrumstoornis heeft gekregen, dat de aanwezigheid de aandoening niet zal laten verdwijnen, wel integendeel, een aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliserende factor kan zijn voor het kind, dat het immers niet gewoon is om gezamenlijk met de vader te leven. Betreffende het schrijven van de thuisbegeleidster van Kwadrant stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat daarin wel wordt gesteld dat de echtgenote het niet aan zou kunnen en zelf gezondheidsproblemen zou kennen, dat de verzoekende partij van betekenis kan zijn en een belangrijke rol kan hebben als zij fysiek aanwezig zou kunnen zijn, dat zij als bereid wordt ervaren om haar verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij en dat beide ouders de belangrijkste steunpilaren zijn voor A., dat echter de verzoekende partij en haar echtgenote ervoor kozen om opnieuw voor een kindje te gaan, dat het niet onredelijk is aan te nemen in dat geval dat de echtgenote haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie heeft gevonden voor haar gezin en aan gezinsuitbreiding te doen, dat wat de verzoekende partij betreft en de aanwezigheid die wordt aangeraden, opgemerkt moet worden dat de verzoekende partij inmiddels

terug ononderbroken in detentie is sinds januari 2023, ten gevolge van een veroordeling die het gevolg is van haar persoonlijk gedrag, dat zoals ook in het verslag van 17 januari 2023 te lezen staat het gezin een netwerk heeft uitgebouwd in de zorg voor A., dat dit gelet op de detentie van de verzoekende partij des te meer nodig zal zijn, dat, opnieuw, er geen afhankelijkheid kan blijken van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van haar of in omgekeerde zin.

2.19. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk betogen dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het hoger belang van de kinderen en de impact/weerslag van de beslissing op de drie kinderen en dat niets wordt vermeld met betrekking tot hun leeftijd en de kwetsbare positie waarin zij zich bevinden. Uit de voormelde motieven blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met hun leeftijd en hun specifieke situatie alsook met het feit dat zij enige tijd zullen opgroeien terwijl zij gescheiden zullen leven van hun vader. Uit voormelde motieven blijkt afdoende waarom, mede gelet op de belangen van de kinderen, de bestreden verwijderingsmaatregel uitvoerbaar, haalbaar en proportioneel is. De verzoekende partij toont *in casu* niet aan, gelet op voormelde motieven, dat er *in casu* sprake is van een onevenredige 'inmenging' in het gezinsleven. Dit des te meer daar de scheiding van de kinderen, in zoverre het de samenwoning in België betreft, actueel niet veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing doch wel door het feit dat de verzoekende partij in de gevangenis verblijft sinds januari 2023. Het loutere feit dat men ten gevolge van een beslissing van zijn kinderen zal gescheiden worden, leidt niet *ipso facto* tot de conclusie dat er sprake is van een onevenredige inmenging in het gezinsleven of van een schending van het hoger belang van de kinderen. Hoewel er sprake is van een gezinsleven en de bestreden beslissing ook gevolgen heeft voor de manier waarop dit gezinsleven kan worden beleefd, minstens ertoe leidt dat het gezinsleven na de gevangenschap van de verzoekende partij opnieuw niet op het Belgische grondgebied kan worden voortgezet en de gezinsleden opnieuw gescheiden zullen leven voor een bepaalde tijd, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 2.18., waarom *in casu* de persoonlijke gezinsbelangen van de verzoekende partij niet doorwegen op de belangen van de staat alsook waarom de bestreden beslissing het hoger belang van de minderjarige kinderen niet schaaft.

Gelet op de voormelde motieven kan de verzoekende partij evenmin voorhouden dat de bestreden beslissing louter op algemene wijze stelt dat de bijzondere plaats van het hoger belang en het welzijn van het kind het niet onmogelijk maakt rekening te houden met de andere belangen. Immers wordt in de bestreden beslissing *in concreto* ingegaan op en een afweging gemaakt omtrent de specifieke situatie van de kinderen en afgewogen of de bestreden beslissing ingaat tegen hun hoger belang.

Waar de verzoekende partij stelt dat zeker in het geval van haar zoon A. er speciale aandacht moet worden geschonken aan haar aanwezigheid om stabiliteit en structuur in zijn leven te creëren, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze verklaring van de verzoekende partij doch ook heeft gemotiveerd waarom niet blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij nodig is om stabiliteit en structuur in het leven van A. te creëren. Waar zij erop wijst dat A. zelf ook adequaat behandeld wordt in België dankzij een medisch zorgnetwerk dat voor hem werd opgezet, verduidelijkt zij niet op welke wijze dit aantoonde dat de bestreden beslissing zou ingaan tegen het hoger belang van het kind, nu de bestreden beslissing geenszins genomen wordt in hoofde van A., noch gewag maakt van het vergezellen door A. en het gezin van de verzoekende partij naar Albanië.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat de enorme weerslag van de bestreden beslissing op haar kinderen overduidelijk is, dat wanneer zij van het grondgebied verwijderd zal worden, haar kinderen verder zullen moeten opgroeien zonder hun vader nu zij het voorwerp is van een inreisverbod, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de kinderen enige tijd gescheiden zullen leven van hun vader omwille van het inreisverbod. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk, het weze herhaald, waarom dit niet ingaat tegen het hoger belang van de kinderen.

Omtrent het betoog dat zij hun mannelijk rolmodel zullen verliezen, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins dat het *in casu* in het hoger belang van de kinderen is om een mannelijk rolmodel te hebben, noch wordt aangetoond dat het hoger belang van het kind het hebben van een mannelijk rolmodel vereist. Bovendien en waar zij stelt dat de kinderen niet degelijk zullen begrijpen waarom zij verdwijnt en dat daarbij de bestaande banden tussen hen volledig zullen worden verbroken en hen de mogelijkheid wordt ontzegd om hun hechte band verder uit te bouwen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij ook heden niet in het dagdagelijkse leven van haar kinderen aanwezig is omwille van het uitzitten van een

gevangenisstaf sinds januari 2023 en zij ook vroeger omwille van gevangenisstraffen en het verblijf in Albanië lange tijd niet in hun leven aanwezig is geweest.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat niet alleen hun recht om niet van de ouders te worden gescheiden wordt aangetast, doch ook hun recht om persoonlijk contact met haar te onderhouden, nu dit zeer moeilijk zo niet onmogelijk blijkt, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij, door enkel te wijzen op de problematiek van haar zoon A., niet aantoont dat contacten in de toekomst, via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken aan de verzoekende partij in Albanië, zeer moeilijk of onmogelijk zouden zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat ook in het verleden dergelijke contacten mogelijk bleken. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, dat contacten via moderne communicatiemiddelen met A. in het verleden niet mogelijk waren, noch dat bij de bezoeken aan de verzoekende partij in Albanië het gezin niet vergezeld was van A.

Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat de verwerende partij bovendien op de hoogte is van de uitzonderlijke situatie van A. maar deze situatie volledig minimaliseert in de bestreden beslissing, toont zij dit, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins *in concreto* aan. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing de situatie en problemen van A. niet worden betwist. Wel wordt gemotiveerd waarom niet blijkt dat de problemen van A. een aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied zouden vereisen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het onderzoek in de bestreden beslissing naar het hoger belang van het kind uiterst onzorgvuldig was. Zij toont ook niet aan dat met bepaalde relevante feitelijke omstandigheden in dit licht ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.20. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing met het gezinsleven van de verzoekende partij en de specifieke situatie waarmee het gezin te kampen heeft.

Waar de verzoekende partij in haar conclusie stelt dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij gevolgd worden. Eveneens kan zij gevolgd worden dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Echter kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat het gezinsleven totaal verscheurd wordt nu de verzoekende partij heden in de gevangenis zit – en ook in het verleden meermaals in de gevangenis zat alsook jaren in Albanië verbleef – zodat een breuk in het gezinsleven geenszins het gevolg is van de bestreden beslissing. Er was en is geen sprake van een standvastig gezinsleven met een permanente aanwezigheid van de verzoekende partij, zodat ook niet blijkt dat een terugkeer naar Albanië heden in het licht van de rechten gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM disproportioneel zou zijn. Ook kan zij, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden, minstens toont zij niet aan waaruit zou kunnen blijken, dat de gevolgen van haar afwezigheid reeds voor ernstige problemen binnen haar gezin hebben gezorgd, met name de gedragsproblemen van G. en A. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij vader zal worden van een vierde kindje in oktober 2023, doch kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en de verzoekende partij door louter dit feit te herhalen, de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent niet weerlegt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM gehandeld heeft door nauwelijks rekening te houden met haar gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Gelet op het feit dat de Boultif-criteria *in casu* niet van toepassing zijn, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat op basis van deze criteria onmogelijk kan besloten worden dat haar verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij het einde van haar straf aan het uitzitten is, dat zij drie kinderen en een echtgenote heeft met de Belgische nationaliteit die momenteel ernstige moeilijkheden zouden kennen om hun vader en echtgenoot te bezoeken in Albanië, dat tegen haar een nieuw inreisverbod werd uitgevaardigd waardoor de band gedurende jaren vanop afstand zou moeten worden opgebouwd, dat de verzoekende partij bijgevolg onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, kan dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* wordt uiteengezet.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn, de bestreden beslissing niet kunnen schragen en de bestreden beslissing disproportioneel is, noch dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar geval.

2.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt evenmin.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt.

2.22. In zoverre nog wordt verwezen naar artikel 12 van het EVRM, blijft de verzoekende partij in gebreke concrete argumenten naar voor te brengen. Uit een loutere verwijzing naar voormelde bepaling, zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, kan geen ontvankelijk middel worden afgeleid.

2.23. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM niet aannemelijk maakt nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

2.24. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER